

Celobert

Revista singular, local i de país

ORGANITZA:

PATROCINEN:

AJUNTAMENT DE
TOSSA DE MAR

9, 10 i 11 d'octubre de 2021

XXXIV Aplec de la Sardana de Tossa

Homenatge a
Jordi Parrot
Parborell

Tossa Bonica
70 aniversari

Cobles:
La Principal del Llobregat
Ciutat de Girona
Flama de Farners
La Principal de la Bisbal

l'Aplec de tardor de la Costa Brava

Dissabte 9 d'octubre: Vigília d'Aplec

17.30 h. **AUDICIÓ COMPLETA** al Passeig de Mn. Cinto Verdaguer amb la Cobla La Principal del Llobregat.

22.00 h. **CONCERT DE VIGÍLIA** al Cinema Montserrat amb la Cobla La Principal del Llobregat. Reconeixement a la trajectòria del músic Jordi Parrot Parborell i estrenes de Josep Cassú i Jaume Cristau.

Diumenge 10 d'octubre: Aplec de la Sardana

Al Passeig de Mn. Cinto Verdaguer

Matí, a les 10.30 h. **16 sardanes** (1 de conjunt)

Tarda, a les 16.00 h. **21 sardanes** (3 de conjunt)

Dilluns 11 d'octubre: Fermall d'Aplec

18.00 h. **CONCERT i PROJECCIÓ DE FI D'APLEC** al Cinema Montserrat amb la Cobla La Principal de la Bisbal.

Es podrà ballar sardanes seguint les indicacions vigents del Procicat, cada grup tindrà un responsable que s'identificarà com a tal a la taula d'organització, on l'hi serà entregat un número de fusta per a posar al terra i on s'hauran de dirigir tots els integrants cada cop que desitgin ballar.

S'hauran de respectar totes les mesures Covid-19 vigents al moment de celebrar l'Aplec, tant pel que fa als balladors, públic assistent i aforament màxim en els concerts.

Qualsevol altre dubte o singularitat haurà de ser comunicada a la taula d'organització.

L'Aplec es desenvolupa en un espai públic i obert a tothom -sardanista o no-, per tant demanem serri i sentit comú. Entre tots farem possible un gran Aplec!

Juan David Salcedo Muñoz
www.salcedofoto.com

Celobert: Espai situat dins una edificació o entre edificacions que ventila les cambres immediates alhora que els dona llum i permet la comunicació entre veïns.

Escriure poesia és, entre moltes altres coses, abocar-se al dubte mitjançant la paraula. Ciutat, temps, poesia i memòria, doncs, són els eixos sobre els quals i, malgrat les pors, les tristeses i els desencants el jo poètic els assumeix amb la mirada posada al celobert, a una entrada fosca, però prudent, de la llum: "Des d'una finestreta miro el món, / des d'una capsula buida on neix la llum del celobert". ■ Editor

*Una llengua no mor
perquè els que no la
saben no l'aprenen,
una llengua mor
perquè els que la saben
no la parlen*

De l'editor	4	Vila de Lloret	27
Platges idíl·liques envoltades d'atur		Gent i fets de la vida quotidiana	
Valor afegit	5	Art a Celobert	26
L'aeroport i els peatges...		Ava Gardner - Pandora	
Vila de Blanes	6	Vila de Tossa	28
Gent i fets de la vida quotidiana		Gent i fets de la vida quotidiana	
Digui digui	14	Cultures	30
Eva Enríquez, regidora de Blanes		Isaac el Cec	
Natura i medi ambient	16	Homenots	32
El Glòria, el confinament...		Xavier Folch i Francesc Burull	
Parlem amb	18	Torre de Guaita	34
Toni González, directiu de l'ONCE		Què vol dir Catalunya catalana	
Cases singulars	20	Va de llibres	36
Casa de Santa Clotilde		Novetats editorials	

El paper amb el qual confeccionem el **Celobert** prové d'explotacions forestals sostenibles i per a la seva producció s'han seguit els més estrictes controls mediambientals.

Els lectors de **Celobert** que ho vulgueu, podeu demanar que us fem arribar la revista en format pdf a info@celobert.cat

Celobert

Edició Costa Brava Sud
Noticiari i opinió de la vida quotidiana
Setembre 2021 | Núm. 195

Editor i director

Lluís Amat
639 082 976 | info@celobert.cat

Patrocinadors

Comptem amb el suport dels
anunciants d'aquesta edició

Disseny gràfic i maquetació

Maria Àngels Maresma

Col·laboradors

Aitor Roger, Bruna Solei,
Guifré Ripoll, Marina Garcia Carbonell,
Maria Joancomartí, Jaume Planas,
Pol Ginesta, Olga Casado,
Joan Cabarrocas, Maximia
de Bonós i Fèlix Rabassa i Martí

Convidats

Pilar Carracelas, Departament
Premsa Ajuntament de Blanes,
Pep Anton Vieta, Enric Badosa,
Miriam Diez, Germà Bartolomé

Fotografies

M. Assumpció Comas, Tomàs Solà,
Jordi Triadó, Arxius Municipals
i Ajuntament de Blanes, Lloret i Tossa

Il·lustracions

Joan Antoni Poch

Consell lingüístic

Anna Camps i Puig

Dipòsit legal

GI-1121-2003 Cap part d'aquesta
publicació pot ser reproduïda o difosa
per cap mitjà sense permís de l'editor

Platja de Lloret
(zona de Sa Caleta)

DE L'EDITOR

Platges idíl·liques envoltades d'atur

"Hi ha municipis que entraran en emergència social si la temporada alta es queda per sota del que era desitjable"

Catalunya és una gran potència turística. Al llarg de la major part de la costa el turisme és pràcticament un monoconreu, així com a zones del Pirineu. Això, sense oblidar que Barcelona és una ciutat de primeríssima atracció per als viatgers internacionals, que incideixen molt positivament en la xarxa comercial, de restauració i d'entreteniment. **A Catalunya el turisme suposa un 15 per cent del PIB però, en el nostre territori, la Costa Brava Sud, el PIB suposava el 35/40 per cent, un terç de l'activitat econòmica total de la zona.**

Però el turisme, precisament, serà un dels sectors més afectats per la crisi econòmica derivada de la pandèmia del coronavirus. No només pels propis efectes contra el poder adquisitiu general de les classes mitjanes, sinó també perquè les opinions públiques dels països que ens envien més turistes—França, Regne Unit i Alemanya, per aquest ordre— estan sota l'impacte constant de les notícies que indiquen que l'Estat espanyol és un dels principals d'infecció vírica. Fins i tot el turisme xinès, que fins ara tenia Catalunya com un dels destins principals d'Europa, serà molt difícil que es recuperi.

Venen temps durs per a aquest sector, molt més important a Catalunya que a d'altres territoris de l'Estat. Hi ha municipis que entraran en emergència social si aquesta temporada alta es queda per sota del que era habitual. Platges idíl·liques rodejades d'atur. **La prioritat per al sector turístic ha de ser màxima, aquest país en depèn.** ■

Celobert, crear bellesa i dir la veritat

L'aeroport i els peatges, o el negoci d'Espanya amb Catalunya

"A Espanya, les autopistes de peatge del Mediterrani han permès afavorir fins a un cert punt el desenvolupament econòmic, lligant els catalans als interessos de les concessionàries de l'Ibex"

A Espanya, les autopistes de peatge del Mediterrani han permès afavorir fins a un cert punt el desenvolupament econòmic, **lligant els catalans als interessos de les concessionàries de l'Ibex** i alhora subvencionant-ne d'altres totalment inútils en termes de mobilitat però molt rendibles en termes de vots i de prebendes, a Catalunya i a la resta del territori espanyol.

Per això amb l'aixecament dels peatges el Govern català i totes les seves xarxes clientelars s'han afanyat a presentar la vinyeta, que fa anys que està sobre la taula, com a opció més desitjable per cobrir el manteniment de les autopistes que fins ara eren de pagament. Hi hi ha més maneres de fer-ho: carregar-ho als Pressupostos Generals de l'Estat, augmentar encara més els impostos dels carburants (que si enfoquem el problema per la seva vessant medioambiental seria probablement el més coherent però és l'opció menys desitjada pels governs —recordem les protestes dels Armilles Grogues a França, que van començar per un encariment dels hidrocarburs—) o pagar per quilòmetre un peatge de manteniment, que podria ser d'un 25% del que s'estava pagant actualment.

Però el que millor evita un debat sobre qui paga realment les infraestructures, les útils i les inútils, és la vinyeta. **"D'alguna manera s'haurà de pagar mentre trobem un model d'infraestructures", és la frase comodí sobre aquesta qüestió.** Com si no s'haguessin tingut més de 20 anys des que es va renovar la concessió que ja ha vençut per pensar aquest nou model. La vinyeta permet als catalans seguir pagant

(diuen que s'aplicarà a altres regions d'Espanya —sí, segur, ara vaig jo i m'ho crec—, i que ho fan a països tan fantàstics com Suïssa —doneu un cop d'ull a la xarxa helvètica de transport públic—) sense confrontar l'Estat per voler fer el negoci de sempre amb els catalans. Efectivament, d'alguna manera s'haurà de pagar, exactament de la mateixa que es paguen a la resta d'Espanya. Però això no es pot dir, es veu.

El mateix passarà amb l'ampliació de l'aeroport: cal córrer a acceptar els calers d'Aena per no afrontar el debat del pèssim estat de la xarxa de rodalies perquè no enriqueix les empreses de l'Ibex per interconnectar els aeroports, ni el dels aeroports buits als quals encara no se'ls ha enviat un martell hidràulic, o el del dopatge a què se sotmet a l'aeroport de Barajas, tots ells finançats en part amb els beneficis de l'aeroport del Prat.

L'aeroport, l'aixecament dels peatges (per seguir pagant com sempre) són les noves pastanagues amb les quals, a falta d'un nou Estatut, perquè el PSOE ja no es pot (ni es vol) permetre ni oferir això a Catalunya, amb el PP i VOX fent-li de polis dolents, es vol seduir els catalans. Tant se val el model, allò que tant repetim, d'autopistes, d'aeroports o d'infraestructures en general. Sempre decidirà Espanya pels catalans mentre aquests paguen els peatges que comporta mentre Catalunya no sigui un Estat. I la "Taula de Diàleg" és la rúbrica d'aquesta rendició com va ser el Pacte del Majèstic, tres anys i mig després d'haver renunciat al control del territori amb dos milions de persones al carrer contra només 10.000 policies. ■

Celobert, opinions solvents!

La Policia Local de Blanes fa una Campanya Informativa per eradicar el mal ús dels patinets elèctrics i vehicles similars

A mitjans de setembre entraran en vigor canvis en la normativa dels VMP —vehicles de mobilitat personal—, que també han de complir les Normes de Trànsit, igual que les bicicletes

La Policia Local de Blanes ha endegat una Campanya Informativa adreçada a la ciutadania de la població amb l'objectiu de poder eradicar el mal ús dels patinets elèctrics i vehicles similars. La iniciativa s'està fent prèviament a l'entrada en vigor de diverses modificacions que s'han introduït en l'Ordenança de Circulació per regular l'ús dels VMP, és a dir, els Vehicles de Mobilitat Personal, i que seran efectives a mitjans d'aquest mes de setembre.

Aquests canvis han estat motivats per adaptar l'actual normativa a la realitat, és a dir: la proliferació de patinets elèctrics i altres tipus de vehicles de mobilitat personal que s'ha fet especialment notòria durant aquests dos darrers anys. Aquest fet, afegit a l'aprovació de la modificació del Reglament General de Circulació a l'estat espanyol que es va fer a finals de l'any passat, ha provocat la introducció de canvis específics en l'Ordenança Municipal de Blanes.

Des de la Policia Local de Blanes també s'ha volgut aprofitar aquestes modificacions per introduir-les també en relació a un altre vehicle de mobilitat personal més *veterà*: les bicicletes. L'objectiu és evitar les molèsties i perills que poden ocasionar aquest tipus de vehicles, no tan sols en els

seus propis conductors, sinó també als vianants que comparteixen la via pública, juntament amb els vehicles a motor.

11 infraccions greus comeses per conductors de VMP durant el 2021

Abans que entrin en vigor les modificacions introduïdes a l'Ordenança Municipal de Circulació, la Policia Local de Blanes ja ha hagut d'estar especialment amatent als incidents que han provocat alguns conductors de bicicletes i vehicles de mobilitat personal. I és que la Llei de la Direcció General de Trànsit ja contempla altres tipus d'infraccions greus relacionades amb la conducció d'aquest tipus de vehicles.

Només durant aquest 2021 —des de l'1 de gener fins al 24 d'agost—, la Policia Local ha hagut d'imposar 11 sancions per infraccions greus comeses per conductors i conductores de vehicles de mobilitat personal —majoritàriament, patinets elèctrics— per haver incomplert la llei general vigent. En aquest cas, es tracta de conduir sota els efectes de l'alcohol i/o estupefaents.

Principals modificacions que entren en vigor aquest setembre

Durant la campanya informativa que ha iniciat la Policia Local es dona a conèixer

Policia Local de Girona
(foto d'arxiu)

als conductors i conductores de bicicletes i vehicles de mobilitat personal les principals modificacions que s'han introduït a l'Ordenança Municipal de Circulació, que són vigents durant aquest mes de setembre. D'entrada, la definició de VMP és qualsevol vehicle d'una o més rodes dotat amb una única placa i propulsat exclusivament per motor elèctric que pugui proporcionar-li una velocitat màxima per disseny d'entre 6 i 25 km/h. S'exclouen d'aquesta definició els que utilitzen les persones amb mobilitat reduïda.

Genèricament, un dels canvis que afecta als VMP és que els conductors menors de 16 anys han d'utilitzar un casc de protecció homologat, i no podran circular per les voreres, travesseres, vies interurbanes i túnels urbans. En el cas de les bicicletes, l'ús del casc és obligatori per a totes les edats. Quan circulin per la calçada, ho han de fer preferiblement pel carril de la dreta, podent ocupar la part central d'aquest, i quan hi hagi carrils reservats a d'altres vehicles hauran de circular pel carril contigu al reservat. Altres consideracions són:

Canvis introduïts a l'ordenança de circulació	Especificitats més destacades
Vies per on poden circular	<ol style="list-style-type: none"> 1. Vies ciclistes o carrils senyalitzats i determinats com a ús exclusiu bicicletes 2. No es poden superar els 20 km/h 3. En el sentit de circulació indicat a la via 4. Respectar la prioritat dels vianants 5. Cal seguir les normes de circulació
Protecció i estacionament	<ol style="list-style-type: none"> 1. Casc Homologat, Sistema de Frenada i Timbre 2. Per circular a la nit han de disposar d'il·luminació al davant i al darrera 3. Només es pot estacionar als llocs autoritzats i no poden arrossegar cap tipus de remolc o element similar
Principals conductes amb sancions de 100 €	<ol style="list-style-type: none"> 1. Circular per una vorera, andana o passeig (llevat que sigui especialment reservat) 2. Circular fora del carril bici o del voral en una via on n'hi hagi 3. Circular per un parc públic o zona de vianants amb aglomeracions de vianants o no donar-los preferència 4. Circular a una velocitat superior al pas d'una persona o fent ziga-zagues 5. Circular durant la nit sense llums de posició o portant-los apagats 6. Circular arrossegant un remolc o element similar 7. Circular sense un ús adequat d'un casc homologat un menor de 16 anys en via urbana 8. No aturar-se davant el llum vermell del semàfor 9. No tenir incorporat un sistema de frenada adequat o sense portar un timbre eficaç

La cultura és un bé comú que generem entre tothom. Celobert

ÒPTICA PLANELL S

Plaça Verge Maria, 1 · 17300 Blanes
T. 972 33 69 58

La teva salut visual és la nostra prioritat!

T'oferim un servei integral per cuidar des d'avui la salut dels teus ulls

Detectar a temps una malaltia ocular és evitar que la teva vista es vegi afectada d'una manera irreversible

REFRACCIÓ COMPLETA

IDENTIFICACIÓ I CONTROL

QUERATOCON

GLAUCOMA

CATARACTES

S'inicia el projecte de l'Espai Agrari de la Baixa Tordera

Els cinc municipis implicats han aprovat el Pla de Gestió i Desenvolupament del pla EABT promogut per la Diputació de Barcelona per protegir el sòl agrari del territori i garantir l'alimentació de proximitat

Els cinc alcaldes de les poblacions que integren l'EABT: Blanes, Palafròls, Malgrat, Tordera i Santa Susanna; van signar al mes de juny un nou pla de gestió d'una de les zones més fèrtils de Catalunya; la Baixa Tordera. Aquest pla vol garantir l'alimentació de proximitat d'una de les zones més productives del país i en reconeix el seu alt valor econòmic, social i ambiental. L'Espai Agrari de la Baixa Tordera pretén conservar el paisatge agrari, tradicional i divers i situar la vall de la baixa Tordera al mapa de la demarcació de Barcelona amb horitzó 2030.

Aquest espai, que concentra més de 2.300 hectàrees de camps de conreu, queda protegit amb l'aprovació d'aquest projecte. En aquest territori s'hi troben tant terres de cultius de regadiu com també conreus de secà i, entre la mà d'obra directa i indirecta ocupen a més d'un miler de persones en el sector de l'horta. Des dels anys 50 del segle passat la

baixa Tordera ha perdut un 52% de la seva superfície agrària, cosa que es vol frenar amb la creació d'aquest projecte. A més, també es vol treballar per assolir, abans del 2030, el 25% de terres agrícoles ecològiques, una fita marcada per la Unió Europea i que implicaria ampliar en 242 hectàrees la superfície de conreu d'agricultura ecològica.

Els conreus de regadiu de l'Espai Agrari de la Baixa Tordera son sobradament autosuficients en hortalisses i fruites. Això, suposa un gran privilegi per als veïns d'aquests municipis ja que poden trobar gran varietat d'aliments de proximitat saludables.

Aquest és un privilegi que pocs territoris poden garantir als seus habitants. En el cas de Blanes, de dilluns a dissabte es poden trobar al Mercat de Fruïtes i Verdures al Passeig de Mar, a l'hivern i al Passeig de Dintre, a l'estiu. ■

Espai agrari a la Baixa Tordera

Una revista cobra vida, quan es barreja amb la teva. Celobert

L'Ateneu Popular 'Sa Fera Ferotge' compleix el seu 7è aniversari amb diverses activitats

El passat divendres dia 3 l'Ateneu Popular 'Sa Fera Ferotge' va celebrar haver arribat als set anys de vida d'ençà que va posar en marxa, allotjant-se en un banc expropiat. Aquella acció reivindicativa, que defineix el caràcter d'aquesta entitat, es va fer encara més palesa a través de les activitats organitzades amb motiu del setè aniversari.

Per poder donar compliment a les mesures COVID, que impedièren allotjar les activitats al seu local de Mas Enlaire, les activitats es van traslladar a la Plaça 11 de Setembre, al mateix barri de Mas Enlaire. Al llarg de tot el dia es va poder triar i remenar al Mercat Solidari de 2a Mà, on hi havia objectes de tota mena: des de roba i sabates fins a llibres, passant per diversos objectes de la llar.

També hi havia informació de l'Ateneu Sa Fera Ferotge, així com d'un dels seus integrants més actius, la PAHC, la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca i el Capitalisme de Blanes, en lluita pel dret a l'habitatge. A través de diverses activitats organitzades durant tot el dia, es van anar tocant diver-

ses temàtiques, totes elles amb un objectiu comú: la defensa dels drets humans, els drets socials i la defensa de la natura.

L'ateneu, de model assembleari, és un espai on hi conviuen entitats socials, representades ahir al Mercat Solidari, i que defensen diversos fronts. Precisament amb motiu d'aquest setè aniversari, s'ha aprofitat per fer-li un rentat de cara extern al local social. L'artista Antoni Garay ha col·laborat amb Sa Fera Ferotge' fent-li una nova repassada al mural exterior que identifica el local, el rostre d'Ovidi Montllor, autor de la cançó reivindicativa que dona nom a l'entitat.

C/ Mas Enlaire, 3, Telèfon / Whats App:
636 380 002 - 17300 Blanes. ■

La utopia és una veritat prematura. Celobert

Enganxats als llibres!

Llibreria Ça Trencada

C/Roig i Jalpí, 10,
17300 Blanes Tel. 972 35 51 67

Fragment adaptat de l'article publicat al número 19 (anuari 2020) de la Revista de la Societat Catalana de Química, titulat "50 anys del Concurs Internacional de Focs d'Artifici de Blanes. Celebrem-ho amb els 50 elements químics d'una nit de focs".

Una espurna entre tanta foscor

Química de Festa Major

Sonen dos quarts d'onze i... *patapam!*

Ens mirem tots amb cares d'incredulitat, com si haguéssim sentit un fantasma. I correm. Sense dir-nos res tots correm per tenir vistes cap a Sa Palomera i en aquell precís instant veiem que l'espectre és ben real. Sobre el nostre escenari pirotècnic natural tornen a esclatar focs artificials, la nit de Festa Major, i una gran pancarta llueix un flamant "Glòria Santa Anna".

El que relato no és un somni, com la majoria ja sabreu. Potser també vau tenir la sort de ser prou a prop de la platja com per poder saborejar la sorpresa. Va durar tan sols un instant, però els blanencs el vam rebre com un immens regal. Quan van acabar, amb la solemnitat dels tres trons habituals, el whatsapp treia fum. L'emoció i el desconcert planaven per la vila.

En agraïment als responsables d'aital sorpresa en un temps emocionalment tan dur, desvetllaré en quatre ratlles la química que hi ha darrera tanta màgia. Perquè, si gratem prou, rere el misteri de qualsevol espectacle de la natura o bé dels que dissenyem inspirant-nos en ella, ens solem trobar amb la ciència. Els focs artificials no en són una excepció.

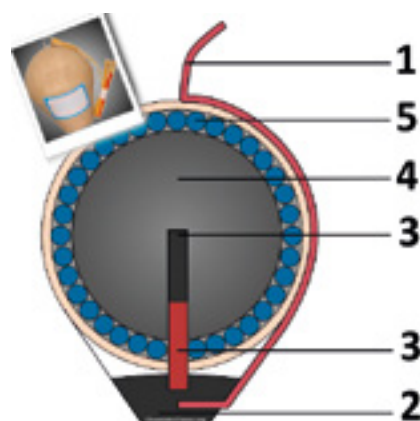
Gràcies per encendre una espurna entre tanta foscor.

L'origen dels focs artificials va lligat al descobriment de la pólvora. Segons citen les incertes referències històriques la pólvora negra podria haver estat descoberta a la Xina del segle IX dC gràcies a la, tan habitual en ciència, serendipitat i reinventada a Europa pel frare i alquimista Roger Bacon durant l'Edat Mitjana qui, en la seva defensa contra les acusacions de bruixeria, el 1242, revelà la composició de la mescla com 7 parts de salnitre (nitrat de potassi), 5 de carbó i 5 de sofre. Aquesta proporció en massa d'aproximadament 40% / 30%

/ 30% evolucionà fins a la que s'ha conservat al llarg dels segles fins a l'actualitat: 75% de KNO_3 , 15% de C i 10% de S.

La pólvora s'inflama a una temperatura de 300 °C, cremant ràpidament mitjançant una aportació moderada d'energia (guspira o metxa) i només explota si es comprimeix en un recipient hermèticament tancat degut a la violenta formació de gasos calents en expansió, productes d'aquesta reacció de combustió.

A l'interior de les carcasses de focs artificials, algunes d'estructura tan complexa com les filigranes i el nombre d'efectes visuals i sons que produeixen un cop esclaten al cel, hi ha diferents càrregues de pólvora negra. Gràcies a la metxa ràpida (1), una corda de cotó recoberta de pólvora negra embolicada amb paper, s'encén la càrrega d'elevació (2), que és la càrrega de pólvora negra situada a la base de la carcassa, la responsable de l'expulsió de la carcassa del morter (el tub de llançament, metàl·lic o de plàstic, que veiem plantat a la sorra de la platja) i del seu enlairament cap al cel. Mentre s'eleva la carcassa pot anar deixant rastre, dibuixant la seva trajectòria amb les conegudes cues d'espurnes enceses. L'altura màxima a la que arribarà la carcassa abans d'explotar és funció de la velocitat amb la que crema la metxa de retard interior, l'espoleta la composició química de la qual determina aquesta velocitat (3). La carcassa explota a causa de la combustió de l'altra càrrega de pólvora, quan la metxa arriba a la segona càmera que es troba comprimida al centre de la carcassa aèria i sol ser esfèrica (4), provocant l'alliberació de forma radial i la combustió de les altres substàncies contingudes en ella (5), com les sals i pólvores de metalls oferint, així, els efectes artístics perseguits.

Composició d'una carcassa japonesa (les esfèriques se les anomena així mentre que l'europea, la italiana i la valenciana, i també l'americana, són de forma cilíndrica). Font: Chemistry Views.

Secció d'una carcassa japonesa de 300 mm de calibre. La dextrina sol ser l'aglutinant utilitzat per preparar aquests "pellets" esfèrics o cúbics que contenen pólvora negra i les sals que donaran color al foc. Font: Youtube.

Morters plantats a la platja de Sant Andreu de Sa Palomera. El paper d'alumini s'utilitza per protegir les carcasses de la humitat, durant les hores d'espera fins al llançament. Pel seu etiquetatge veiem que han estat preparats per la pirotècnia Igual de Barcelona i que són de 150 mm de calibre. També s'aprecia el cablejat, els inflamadors per a la detonació electrònica. Pirotècnia Festival Fireworks (Regne Unit), 23 de juliol de 2007. Foto: Pep Anton Vieta.

Més enllà de la pólvora, un aspecte complex i molt valorat pel públic assistent a un espectacle pirotècnic és el color. Precisament un dels cinc criteris que els membres del jurat dels focs de Blanes han de qualificar és la "riquesa i varietat de colors".

Els diversos colors que presenten les espurnes lluminoses depenen de la longitud d'ona de la radiació emesa, anant del vermell al violeta en disminuir el seu valor. Els principals mecanismes responsables de l'emissió lluminosa són dos: la incandescència i la luminescència.

La incandescència és el fenomen d'emissió de llum per un sòlid degut a la seva temperatura. A l'anar augmentant la seva temperatura, aquest material comença emetent radiació a l'infraroig (invisible als nostres ulls), després al vermell (ja la veiem!), taronja, groc i, finalment, emet llum blanca (la més enlluernadora). Aquest mateix fenomen era el responsable de que les antigues bombetes incandescentes il·luminessin les nostres llars, aquelles on un finíssim i cargolat filament de tungstè es posava incandescent cada cop que enceníem l'interruptor, fins que un bon dia aquest es fonia. Per mitjà d'aquest procés, metalls com l'alumini, el magnesi o el ferro són utilitzats per produir una brillantor blanca, platejada o daurada als focs artificials, així com per generar el bonic efecte d'espurnes brillants a l'espectacle.

I sí, les bengales infantils de Sant Joan també es basen en aquest procés.

Per altra banda, la luminescència és un fenomen d'emissió de llum degut a salts d'electrons entre les diverses òrbites de l'àtom, quan aquests absorbeixen energia al ser escalfats. I en funció de la llargada d'aquest salt, s'emet radiació d'una o altra longitud d'ona, fenomen que percebem en forma de llum d'un o altre color. Això s'aconsegueix cremant diferents compostos químics que anomenem sals. Un d'ells és el clorur de sodi, la sal de cuina. Afegint a la pólvora de la carcassa sals d'estranci o liti s'aconsegueix el foc de color vermell. Pel verd calen sals de bari, les de coure pel blau, de calci pel taronja i de sodi pel groc. Sí, llençant un polsim de sal de cuina al fogó veureu com la flama es teyeix de groc! I mitjançant combinacions d'aquests compostos s'aconsegueixen la resta de colors. Per exemple, el color violeta és preparat amb sals d'estranci i coure.

Pim, pam, pum!

Malgrat la ciència de la pirotècnia dona per molt més, disparo els tres trons de comiat amb afany de no avorrir-vos tot pronunciant aquell final d'homilia d'ofici major que entonaven els genis de la Trinca: "... i com que és Festa Major i en teníeu moltes ganes, ja no us foto més sermó, aneu-se'n a ballar sardanes!". ■

Els diversos colors d'aquestes candelas romanes s'aconsegueixen cremant diferents sals. Pirotècnia Maria Angústias Pérez (Granada), guanyadora del 44è Concurs Internacional de Focs D'artifici de la Costa Brava. Blanes, 25 de juliol de 2014. Foto: Pep Anton Vieta.

Blanes impulsa la construcció de 80 pisos de lloguer assequible i places d'aparcament

És un dels temes més destacats aprovat al ple del 26 d'agost, mitjançant un conveni amb l'INCASÒL que inclou la cessió d'un terreny públic de l'Ajuntament de Blanes

No hi ha cap mena de dubte que la manca d'habitatges a preus assequibles és un dels principals maldecaps de la ciutadania en general. Per això, també és una de les prioritats en què treballa l'Ajuntament de Blanes.

Un d'aquests fronts és el conveni que signarà properament amb l'Institut Català del Sòl (INCASÒL) per a la construcció d'un bloc de 80 pisos de lloguer assequible i places d'aparcament. L'edificació es farà en uns terrenys públics de propietat municipal que cedirà l'Ajuntament per un període de 75 anys. El conveni interadministratiu també se signarà amb l'Agència Catalana de l'Habitatge, que s'encarregarà de l'administració i gestió, mentre que l'INCASÒL els construirà.

Els nous habitatges de lloguer assequible, així com aparcaments, es construiran en uns terrenys situats a l'Avinguda d'Europa, a tocar del Carrer d'Ernest Lluch, a pocs metres de distància del CAP-2 i de l'Estació d'Autobusos. Es tracta d'una superfície de més de 2.000 m², i antigament havien estat ocupats per la nau de la Cooperativa Agrícola de Blanes, avui dia ubicada a tocar del barri de Mas Cremat.

Previsions d'inici d'obres pel 2024

Les previsions en què es treballa és que el conveni pugui signar-se a principis del proper mes de setembre, mentre que l'inici d'obres s'ha situat per d'aquí a tres anys, pel 2024. Els pisos de lloguer social

es podran arrendar als preus que estiguin vigents per llei en el moment que la promoció estigui enllestida i llesta per entrar-hi a viure. En aquest sentit, en el seu moment també s'haurà de determinar quants d'aquests pisos seran per a gent gran, per a famílies en situació d'emergència social i altres tipus de circumstàncies.

El procés d'adjudicació, així com els requisits que cal presentar per poder tenir una possibilitat d'accedir-hi, encara està a les beceroles, i es donarà a conèixer a través de diversos mitjans perquè hi hagi una pública concurrència. D'altra banda, segons el conveni que se signarà entre el consistori blanenc, l'INCASÒL i l'Agència Catalana de l'Habitatge, l'Ajuntament de Blanes tindrà dret a poder adquirir un 10% dels habitatges a preu de cost, uns pisos que es destinarien a usos socials.

Altres punts aprovats al

Ple Municipal Ordinari del mes d'agost

La cessió del terreny municipal a l'INCASÒL per a la construcció dels pisos de lloguer assequible és un dels temes més destacats que es va aprovar en la sessió plenària celebrada per l'Ajuntament de Blanes. Més concretament, aquest tema va comptar amb el recolzament de tots els grups polítics municipals, que prèviament van aprovar el seu tractament, ja que va ser introduït fora de l'ordre del dia, per urgència, i per tant va ser necessària una votació preliminar per acceptar la seva inclusió.

Els terrenys cedits al costat del CAP 2

Tres altres qüestions que també es van aprovar per unanimitat al ple van ser la modificació del pressupost del 2021; l'aprovació del text refós d'un pla parcial urbà; i la ratificació de les decisions adoptades pels membres del ple municipal reunits en la junta general de la societat 'Blanes Serveis i Medi Ambient'. Es tractava de diverses modificacions dels estatuts, així com la denominació social i l'objecte social de l'empresa.

Respecte les dues mocions presentades al ple també van prosperar, tot i que amb un ventall de votacions força diferent. La primera, presentada per l'Agrupació Participativa de Blanes, que demana la modificació de la proposició de llei per regular els cossos de bombers a l'estat espanyol es va aprovar amb 5 vots a favor d'ERC i JxB, 8 abstencions del PSC, C's i el regidor no adscrit, i 5 vots en contra de BECP.

Per la seva banda, la segona proposta d'acord, presentada conjuntament per JxB i ERC, demanava donar suport a la candidatura de la sardana com a patrimoni cultural immaterial de la humanitat de la UNESCO. En aquest cas va prosperar amb la unanimitat de tots els regidors i regidores. El darrer punt de l'ordre del dia, com és habitual a totes les sessions ordinàries, va ser l'apartat de precs i preguntes. ■

Blanes

Blanda,-ae

Jornades Romanes de Blanes
del 24 al 26 de setembre de 2021
blanes.cat/jornadesromanes

Olga Casado
Periodista

Eva Enríquez Hernández és regidora a l'oposició pel grup municipal del PSC a l'Ajuntament de Blanes

Enguany, la temporada turística ha patit diferents alts i baixos. Quin balanç fa la seva formació política?

Des de l'any passat, tots hem patit aquesta situació excepcional que ha comportat la pandèmia. Especialment, els pobles de costa que ens dediquem al turisme, hem patit les conseqüències econòmiques. Sembla que el final de la temporada ha anat molt millor del que s'esperava. A l'estiu, ens vam reunir amb diverses persones vinculades al sector turístic local i ens van comentar que s'havien trobat moltes anul·lacions de reserves a causa de l'augment de casos positius de Covid-19. No obstant això, entre finals de juliol i principis d'agost l'ocupació es va animar. Així doncs, el mes d'agost ens ha salvat els mobles.

Blanes va celebrar la seva Festa Major al juliol. Quina valoració en fan?

Tal com ha evolucionat la situació sanitària, des del nostre grup, considerem que ha sigut una mica pobre. Ha faltat més imaginació a l'hora de fer un

programa de Festa Major més atrevit i innovador. Després d'un any tan dur i difícil com el que hem passat, però amb un índex positiu de vacunacions i la gent una mica més animada, creiem que l'equip de govern s'ha excusat en el Covid-19, per no oferir un programa més engrescador.

El fet que enguany no hi hagués focs artificials, no és una raó per no oferir un programa a l'alçada del que els ciutadans de Blanes es mereixen. Tenint en compte que vivim principalment del turisme nacional, que captem a l'estiu amb les festes majors i els focs artificials, pels nostres visitants hagués sigut preferible veure alguna cosa que cridés més l'atenció. Evidentment, seguint sempre les normes del Procicat.

El PSC de Blanes va escollir en assemblea d'afiliats una nova Comissió Executiva el maig passat. Com va ser aquest procés?

Després del Congrés Federal de Girona, s'havia de treballar en la renovació de les executives. A Blanes, hi va haver un període de treball i consens fins a tenir la Comissió Executiva de l'agrupació del PSC actual. Hi ha hagut una renovació. S'ha incorporat gent jove, preparada i, sobretot, amb ganes de treballar conjuntament per millorar Blanes.

«Ha faltat més imaginació a l'hora de fer un programa de Festa Major més atrevit i innovador»

La Policia Local de Blanes ha posat en marxa una campanya informativa amb l'objectiu d'acabar amb el mal ús dels patinets elèctrics i vehicles similars. Com s'hauria de regular la circulació d'aquest tipus de vehicles a la localitat?

Qualsevol iniciativa que plantegi la policia local és ben rebuda i totalment secundada pel nostre partit polític. Recentment, hi ha hagut un gran increment en el nombre de patinets elèctrics. Per aquest motiu, considerem molt important que es reguli el seu ús. Tots els vehicles que tinguin motor s'han de tractar com el que són i, per tant, han de portar assegurança, casc i complir amb la normativa vigent.

L'alliberament dels peatges està tenint efectes imprevistos. Pel que fa a mobilitat, com ha afectat Blanes?

Des de fa més de 20 anys, passo per aquesta carretera unes 5 vegades al dia. Per aquest motiu, puc assegurar que els embussos no han aparegut després de l'alliberament del peatge. Ja fa anys que els patim.

Blanes es troba a l'inici de la Costa Brava Sud i al final de l'autopista. Tothom que ve des del Maresme ha de passar per aquesta carretera obligatòriament. Si abans ja era un greuge les caravanes que es formaven i que col·lapsaven la vida quotidiana de la gent que vivim a Blanes, des que les autopistes són gratuïtes la situació ha anat a pitjor. Ha augmentat la quantitat i la freqüència dels embussos. Ara trobem caravana ja a la sortida de l'autopista.

Ha estat encertada la decisió d'alliberar-los?

És una decisió lògica. A Catalunya hem patit els peatges des de fa molts anys. De fet, el peatge de Vilassar de Mar és el més antic d'Espanya. Tothom

té dret a utilitzar els béns públics de forma gratuïta. L'alliberament dels peatges ha estat una decisió molt encertada. Ja era hora!

En aquest context, quina és la seva posició respecte del perllongament de l'autopista del Maresme?

A Blanes som els que més patim aquest col·lapse de vehicles, estem a favor del perllongament de l'autopista. Allargar la via facilitaria que tot aquest trànsit, que no es queda a Blanes i que només utilitza i desgasta les nostres carreteres, pogués anar directament al seu destí: la zona sud de la Costa Brava. No només la utilitzarien els turistes, sinó també els vehicles que donen servei a aquestes poblacions, com els camions i les furgonetes que reparteixen als establiments i comerços de Lloret de Mar i Tossa de Mar.

Estem a favor, però amb la condició que l'impacte pel medi ambient fos mínim i es respectés els nostres boscos. De fet, a tota la zona del Maresme per la qual passa l'autopista, l'impacte mediambiental no ha estat tan fort.

A l'últim Ple, es va informar d'una sentència favorable contra la sol·licitud d'una empresa per construir un emissari de fins a 400 metres mar endins per abocar aigües residuals, davant de la platja de s'Abanell. Com valoreu aquesta decisió judicial?

Hem sigut molt participatius amb l'equip de govern actual. Treballar de forma conjunta ens ha anat bé a tots. Aquesta lluita que hem tingut colze a colze amb l'equip de govern ens ha donat el resultat obtingut, aquesta sentència favorable. Esperem que es quedi aquí. Tot i que, sabem que són empreses molt potents i segurament no es quedaran tranquils amb aquesta sentència i continuaran per una altra via.

«Blanes som els que més patim aquest col·lapse de vehicles, estem a favor del perllongament de l'autopista»

Estem molt contents, però hem de mantenir-nos alerta. Tinguem en compte, que voldrien tirar uns vessaments tòxics a la platja del nostre poble. A més, aquests abocaments estarien molt a prop de la dessaladora, que dona aigua a molts pobles, fins i tot, a Barcelona. Per aquest motiu, aquesta lluita no és només de Blanes, sinó de tots els pobles del voltant.

Al desembre, el PSC celebrarà un congrés extraordinari en el qual Salvador Illa rellevarà a Miquel Iceta i es convertirà en primer secretari del partit. Què opinen respecte d'aquest canvi en el lideratge de la seva formació política?

És la dinàmica de qualsevol partit polític. Per mi, Iceta és un referent, una persona extraordinària i un polític excepcional. Ho ha demostrat en els darrers anys, quan sempre ha mantingut la idea del PSC ferma. Però, si parlem de Salvador Illa, també ha demostrat sobradament el polític que és. Ha sigut Ministre de Sanitat en una situació tan excepcional com la pandèmia, que no havíem patit mai en la nostra democràcia. Si és escollit per la nostra militància, estarem molt orgullosos del canvi. ■

Enric Badosa i Malagelada
Biòleg, membre de NatMonT
i de la junta d'IICO

Clara Herranz
Fotografia

El 21, 22 i 23 de gener de 2020 Catalunya va ser afectada pel temporal Glòria. La seva incidència va ser molt important al nord del País en especial a la Costa Brava sud, on la pluviometria va augmentar significativament. Els cabals de rials, rieres i rius van augmentar espectacularment. En el cas de la Tordera el cabal va passar d'1,4 m³/s a 376 m³/s, dada subestimada doncs el piezòmetre de l'estació d'aforament va deixar de funcionar en arribar a aquesta xifra, algunes estimacions donen per bona la xifra de 800 m³/s. Aquesta forta Torderada va fer que la geomorfologia del delta de la Tordera recuperés el que possiblement havia de ser el seu estat "normal", passant de ser un delta en regressió a ser un delta en acreció. En el moment de màxim creixement la punta de la desembocadura es va traslladar 210 m mar endins respecte al mateix punt el 2019.

El Delta de la Tordera és una de les zones humides més importants que hi ha al litoral català, després del Delta de l'Ebre, el Delta del Llobregat i els Aiguamolls de l'Empordà. Per aquest fet aquest delta ha estat i és un lloc molt important per les espècies d'ocells en migració, on els ocells s'aturen a descansar i alimentar-se, l'anomenat stopover (escala).

Al fenomen del Glòria se li ha d'afegir l'aparició de la Covid19. A partir del 13 de març el confinament domiciliari va fer que tota activitat humana al delta s'aturés de cop durant 45 dies. Coincidint en la primera fase de desconfinament de l'estat d'alarma, que permetia a la gent passejar i fer esport amb franges horàries, l'ajuntament de Malgrat va tancar l'accés el 30 d'abril i l'ajuntament de Blanes el 2 de maig. La prohibició obeïa al protocol del Pla

Territorial de Protecció Civil de Catalunya, que sostenia que no es podia garantir amb total seguretat les condicions de salubritat de les aigües dolces enfront de la Covid 19. Aquest tancament s'ha perllongat fins al dia d'avui gràcies a la voluntat d'ambdós ajuntaments de gestionar i protegir l'espai.

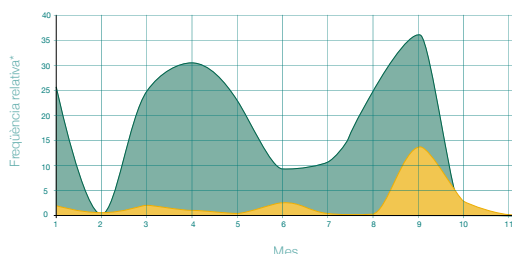
Durant aquest temps un grup de naturalistes voluntaris ha fet el seguiment de l'avifauna des del confinament més estricte, amb l'autorització de l'ajuntament de Malgrat, i que continuen encara ara. També gràcies al portal ornitho.cat, portal web de ciència ciutadana que permet a tothom entrar dades, ha estat possible comparar les dades del període 2009-2019 amb les del darrer any 2020/2021. Els ocells han estat molt beneficiats per l'augment de

la superfície, l'aparició d'ambients nous i sobretot per la tranquil·litat que els ofereix ara la desembocadura. Únicament durant aquest any s'ha detectat 213 espècies d'ocells, una xifra molt elevada en comparació a les 248 que s'havien detectat al llarg dels deu anys anteriors.

A nivell general s'ha detectat que la població d'ocells ha estat molt beneficiada per la dràstica reducció de les activitats humanes dins l'espai: **els ocells apareixen amb grups amb més nombre d'individus, hi romanen més temps a l'espai i espècies que eren molt rares han esdevingut regulars.**

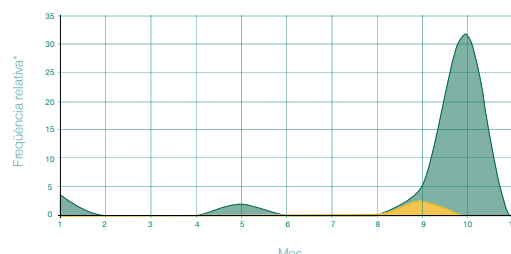
A tall d'exemple agafem dues espècies: el flamenc i l'àguila peixatera.

FLAMENC

En el cas del flamenc (*Phoenicopterus roseus*) miram el gràfic de les freqüències en que es pot observar que l'espècie ha augmentat molt els 2 darrers anys (2020 i 2021) en tots els mesos si els comparem amb la mitjana de 2009 a 2019.

ÀLIGA PESCADORA

I per acabar el cas més espectacular és el de l'àguila peixatera (*Pandion haliaetus*) que ha passat de ser un ocell raríssim a un ocell regular en el pas postnupcial (després de l'època de cria).

En conclusió, una mesura tant senzilla com la reducció de la freqüentació humana a l'espai, ha millorat enormement la població dels ocells migrants a la desembocadura de la Tordera. Una altra cosa són les poblacions d'aus nidificants, on encara no s'ha notat aquesta millora bàsicament pel fet de que quan els ocells crien, els ocells són més exigents i per tant necessiten un grau superior de la regulació i restricció de les activitats i perturbacions d'origen humà. En un futur de la gestió de l'espai s'haurà de tenir present aquest fet. ■

Joan Cabarrocas
Periodista

No és només una butlleta de joc, és una porta d'ajuda i solidaritat

ANTECEDENTS

El 13 de desembre de 1938, quan pràcticament acabava la Guerra Civil Espanyola, després d'una dècada on petits grups de persones cegues van posar en marxa diferents associacions de rifes per tal d'afrontar la depressió social i econòmica que vivia el país, va néixer l'Organització Nacional de Cecs Espanyols (ONCE). Amb l'esforç i les crides de les diverses associacions de cecs, van aconseguir el reconeixement i la protecció de l'Estat. El primer sorteig celebrat per la nova institució data del 8 de maig de 1939 i era celebrat provincialment.

Aquestes modestes rifes són l'antecedent de l'actual Cupó de l'ONCE i, després de la seva unificació, van consolidar-se els inicis d'aquesta gran organització. Aquestes

petites associacions van sorgir sobretot a la zona de Catalunya, Llevant i Andalusia i, els seus sortejos es reduïen a l'àmbit local. El Sindicat de Cecs de Catalunya, la Sociedad de Socorro y Defensa del Ciego, el Centro Instructivo y Protector de Ciegos de Granada y La Hispalense, van ser algunes de les més conegudes.

En el decret fundacional s'atorga a l'ONCE l'explotació del cupó que es va denominar cupó "pro cecs". Aquests cupons eren de tres xifres. No va ser fins l'any 1984 on el cupó va començar a ser sortejat a nivell estatal i va passar a tenir 4 xifres.

Des dels seus inicis, l'organització i gestió de l'ONCE estava en mans de l'Administració de l'Estat que nomenava al màxim responsable de l'organisme. No va ser fins 40 anys després, que els cecs van prendre les regnes de l'esdevenir de l'ONCE.

En aquestes ja més de vuit dècades, l'organització ha creat un model de prestació social únic al món. L'any 1988 es va impulsar la Fundació ONCE i l'any 2014 va concretar les seves iniciatives soci-empresarials amb la marca ILUNION. Des de 2018, ONCE, Fundació ONCE i ILUNION s'identifiquen conjuntament sota el segell de Grup Social ONCE.

SOLIDARITAT

L'ONCE va celebrar l'any 2018 el seu 80è aniversari. Es descriuen com una organització d'esperit jove, diversa i dinàmica, oberta a la realitat social canviant que renova cada any la seva vocació de servei cap a les persones cegues o amb una altra discapacitat per fer possible una millora a la seva qualitat de vida i la seva autonomia personal.

Aquesta descripció és, en la seva essència, molt semblant a la que ens va aportar el **director de l'oficina de Blanes i responsable de l'àrea de l'Alt Maresme i la Selva Marítima (Costa Brava Sud), Toni González**. En Toni va arribar a Blanes l'any 1993 amb l'oportunitat de repartir sort als carrers de la localitat i, 28 anys després, segueix dins l'organització exercint un càrrec de directiu al nostre territori. La seva

feina no passa només pel despatx de l'oficina situada a Blanes, sinó que s'encarrega d'organitzar, ajudar i seguir els 103 venedors repartits per les diferents localitats que depenen de l'oficina. El que ell destaca de la seva feina és la gestió del servei que donen a les 187 persones cegues afiliades a la institució. Aquests serveis socials, juntament amb l'accés a la feina per a les persones amb discapacitat, son el cor de l'ONCE.

A tot Catalunya hi ha actualment 10.377 persones cegues afiliades a l'organització que han seguit rebent el mateix servei que rebien abans de la pandèmia tot i les dificultats que ha comportat. Aquestes tasques es poden dur a terme gràcies a la incansable ajuda dels voluntaris que té l'organització, on en aquest darrer any n'han sumat 350 més, una important suma que ajudarà a seguir brindant servei a tots els seus afiliats. Aquestes tasques de voluntariat passen per coses tan quotidianes com acompanyar a l'afiliat a comprar, al metge o simplement passar-hi una estona conversant.

Els productes que ofereixen els venedors han anat evolucionant al llarg del anys al mateix temps que ho ha fet la societat. El cupó diari segueix essent el seu producte estrella, però tal i com va comentar en Toni González, la loteria instantània ha crescut exponencialment els darrers anys, ja que "la societat vol viure més ràpid".

L'ACCÉS AL MÓN LABORAL

Trobar feina per a les persones amb discapacitat és complicat i en moltes ocasions no reben les oportunitats que es mereixen. L'oferta laboral d'aquesta gran empresa ha donat

estabilitat econòmica i personal a moltes famílies que lluiten cada dia per superar diverses adversitats.

A tot l'estat El Grup Social ONCE dona feina a 70.000 persones. Un 58% d'aquestes son persones amb discapacitat. Dins el grup hi treballen 29.809 dones, demostrant també un compromís amb la igualtat i la paritat en matèria de gènere. El grup és el quart ocupador estatal i el creador d'ocupació més gran per a persones amb discapacitat del món.

Tot i la complicada situació actual, El Grup Social ONCE va signar l'any passat 332 contractes de feina indefinits a tot Catalunya. 254 dels quals a Barcelona; 44 a Tarragona, 26 a les comarques de Girona i 8 a les de Lleida. Una altra de les tasques a què es dedica l'organització és a buscar feina per a les persones amb discapacitat. L'any 2020 a Catalunya 971 persones van trobar feina dins o fora del grup gràcies a la intermediació de Fundació ONCE.

L'ARRIBADA DE LA COVID-19

El cessament absolut d'activitat generat pel confinament va provocar, per primera vegada en 82 anys d'història de l'ONCE, la retirada dels venedors dels carrers i la suspensió del sorteig del tradicional cupó. Aquesta realitat va provocar que les vendes de loteries caiguessin un 28%. Per sort, el dia 15 de juny els nostres venedors van poder tornar a sortir al carrer a vendre il·lusió un altre cop. El mateix va passar amb l'empresa social llunion, que va baixar la seva facturació un 16%.

Tot i això, el Grup Social ONCE va destinar globalment 228,3 milions d'euros a inversió social adreçada a

les persones cegues o amb una altra discapacitat. Demostrant d'aquesta manera la seva implicació amb la gestió d'una loteria responsable, social i segura. 11,9% dels ingressos procedents de la loteria es destinen a inversió social.

Una altra de les tasques fonamentals de l'ONCE es donar una atenció personalitzada a totes aquelles persones que han perdut la vista. Durant l'any 2020, l'organització va atendre a 2.139 persones que van perdre la seva visió. També es dona atenció i servei als 1.166 estudiants cecs catalans que segueixen el curs amb la resta de companys i companyes dels seus centres escolars. ■

Tot el que és complex es pot dividir en parts simples. Descartes

ARA és el moment de passar-se a l'Autoconsum fotovoltaic

- Instal·la plaques solars i estalvia en la factura de la llum.
- Per a indústries, habitatges i comunitats de veïns.

domini ambiental

C/ de les Puntaïres, 2, Local 4
LLORET DE MAR (Girona)
(+34) 645 940 089
lloret@dominiambiental.com
fotovoltaica.dominiambiental.com

Els Jardins de Santa Clotilde són una joia del paisatgisme amb reminiscències renaixentistes i un dels elements patrimonials més destacats a Lloret de Mar.

El seu interior és coronat per una construcció idíl·lica, arrezerada del públic visitant, mostra de l'arquitectura mediterrània noucentista, que durant els anys trenta del segle xx va ser un referent en el camp de la decoració: és la casa de Santa Clotilde és la cirereta del pastís d'una obra, *La Proa*, iniciada l'any 1917 pel doctor Raül Roviralta i Astoul.

UN SOMNI D'AMOR

Quan Raül Roviralta i Astoul (1871-1979) va visitar per primera vegada els terrenys del que seria la seva residència a la Costa Brava, ja estava profundament enamorat de la vila de Lloret de Mar. La fortuna havia volgut que les albors de l'amor de joventut el portessin a conèixer a na Clotilde Rocamora i Rosés (1894-1927), filla d'hisendats barcelonins però que havia estat alumna del col·legi de la Immaculada Concepció, llavors internat per senyoretetes, i amb una família fortament vinculada a la colònia d'estiueig lloretenca.

Entre els anys 1917 i 1918 Roviralta va anar adquirint una sèrie de vinyes ubicades en un penya-segat proper a Sa Boadella. Amb un gran sentit estètic anhelava convertir aquells paratges en una inspiració dels jardins italians de la Villa d'Este i, finalment, construir-hi una mansió familiar. L'any 1921 es va servir de les qualitats de l'arquitecte noucentista Nicolau Rubió i Tudurí¹ el qual va dissenyar un primer plànol de distribució i es van començar a

fer els moviments de terres necessaris per transformar el paisatge. L'elecció de l'artífex del projecte no va ser casualitat ja que Roviralta estava associat amb el germà d'aquest, Ferran Rubió, amb el que, l'any 1923, havia fundat l'empresa farmacèutica Andrómaca. En una primera fase es començaren a plantar els pins i xiprers, i l'any 1926 els jardins van donar-se per culminats, tot i que seguirien en canvi constant i millores. D'aquesta manera naixia *La Proa*, una finca pensada per acollir-hi la residència d'estiueig de la família Roviralta-Rocamora. Amb tot Rubió i Tudurí participaria només en el període de gestació dels jardins de 1917 a 1926. Roviralta continuaria el projecte tot sol, sempre partint de la idea inicial dels jardins italianitzants, junt amb l'assessorament de Domènec Carles amb el qual culminaria l'obra.

El 27 de maig de 1927, la mort la mort prematura de Clotilde, als trenta-dos anys, faria que el marquès rebategés el paratge amb el nom de Santa Clotilde, un gest ple d'amor per honrar la memòria de la que

1. Vista exterior de la casa amb la torre que conserva el plafó de rajoles de Xavier Nogués. Fotografia gentilesa del Sr. Pablo Manzano
2-3. Interiors de la Casa de Santa Clotilde. Fotografies publicades a D'ací d'allà : magazine mensual: Vol. 22, Núm. 176 (març 1934)

Amb el suport de Ceigrup Blanes. Si voleu veure més immobles singulars, visiteu www.ceigrupblanes.com

i Ceigrup
Blanes

Anselm Clavé 5, baixos - 17300 BLANES (G)
Tel. 972 35 80 70 - realestate@ceigrupblanes.com

Advocats
Assessoria
Serveis immobiliaris

havia estat la seva esposa i mare dels seus quatre fills que, malauradament, no veuria la finca acabada.

UN REFERENT ARQUITECTÒNIC DELS ANYS TRENTA

La Casa de Santa Clotilde és potser actualment un dels misteris més ben guardats dels Jardins. Construïda sense plànols sota la direcció del marquès amb el suport incondicional de Domènec Carles, es va convertir en la culminació estètica del projecte.

Tot i que l'any 1927 es va començar la construcció de l'anomenada "Casa Garaje" la residència principal que és el tema que ens ocupa en aquest article no seria iniciada fins a les darreries de l'any 1930, moment en que Roviralta refà la seva vida amb Odila Arens. La gran visió estètica de Roviralta junt amb la seva passió per l'art i el col·leccionisme li portaren a envoltar-se d'alguns dels artistes més destacats del moment, sobretot per aquells que es movien inspirats pel Noucentisme, tendència en voga en l'època de la construcció de la casa. D'aquesta manera entra en contacte amb el cercle de Domènec Carles que a partir de llavors es convertirà en el seu assessor i decorador de capçalera. Junts van idear sense plànols com havia de ser la mansió, quines característiques arquitectòniques havia de reunir, l'esperit mediterrani de les seves formes i la modernitat de la decoració dels seus interiors.

Maria Llimona, Xavier Nogués, Pere Pruna, Josep Maria Sert entre d'altres d'una llarga llista que es va descobrint, tots ells van contribuir d'una manera o altra a configurar i enriquir amb les seves obres aquell somni arquitectònic. De fet no es coneix cap referència gràfica ni projecte previ de la casa més que un dibuix a l'aquarel·la, obra de Nicolau Rubió publicat en una guia de la Costa Brava de l'any 1925. És significatiu que ja en aquell moment es posi de manifest la importància dels jardins, en una de les primeres guies que anticipava una sèrie de comentaris a la premsa local que elevarien als jardins i la casa a categoria artística de primer nivell.

Les obres van ser finalitzades el setembre de 1933 un mes en el que s'hi produeixen dos fets importants per la història de la finca.

El dia 13 de setembre, coincidint amb una de les nombroses festes que anualment la família feia als jardins, es va produir la inauguració oficial de la casa. Durant la celebració, segons una notícia publicada a la *La Veu de Catalunya*, hi va haver ballada de sardanes, servei de bar i es va muntar un carrusel per a que gaudissin grans i petits.

Una altra de les dates a remarcar és el 30 de setembre del mateix any, data que es conserva inscrita en el plafó ceràmic que decora la façana d'una de les torres principals de la casa. Aquest plafó basat en un dibuix del propi Domènec Carles i obrat pel ceramista noucentista Xavier Nogués i Casas, representa a tres muses que aixequen en alces una barca de la processó de Santa Cristina. L'obra, molt en la línia del que Nogués ja havia fet anteriorment en altres plafons repartits arreu del territori català, recull la síntesis del seu estil noucentista inconfusible.

«Raül Roviralta ha fet alçar en un dels penya-segats de la nostra Costa Brava, entre Santa Cristina i Lloret. L'arquitecte-jardiner Nicolau M. Rubió ha ordenat un admirable jardí italià, amb escalinates, xiprers retallats i escultures. El pintor D. Carles ha dibuixat les nobles línies del casal, dintre un estil típicament mediterrani i ha agençat bellament els interiors (...) *Santa Clotilde* és el nom amb el qual ha estat batejat aquell bon indret de la Costa Brava, enronat avui, no solament de les plantacions del jardí, sinó de pujols replantats de pins. Heus ací un esforç català, de gust exquisit, que fa honor a la Costa Brava². »

RAUL ROVIRALTA, COL-LECCIONISTA

La passió pel col·leccionisme de Raül Roviralta era ben coneguda en els cercles culturals. Amb el temps havia adquirit obres de gran valor tal i com ho posava de manifest l'any 1926, la revista la *Gaceta de les Arts* on es feia ressò de l'adquisició per part del doctor d'un Sant Pau pintat per el Greco. Atresorava tota mena d'objectes, pintures i obres amb un gran coneixement del mercat de l'art i l'antiquariat. Alhora contribuïa a ampliar col·leccions públiques efectuant donacions que avui es troben en diversos museus com per exemple el MNAC.

Aquest afany el va voler plasmar a Santa Clotilde amb les diferents estàtues que decoren actualment els jardins i alhora va convertir la casa que es construïa en una vertadera cambra de meravelles i curiositats. Assessorat per Domènec Carles, amb el que va mantenir una gran amistat, va escollir un dels temes preferits, el naval, per donar un conjunt unitari a les peces i a la decoració exposada en les diferents estances de la casa. Pintures, plats de ceràmica catalana i valenciana s'obrien pas en una mena d'*horror vacui* que contrastava amb les peces de mobiliari modern. En una de les sales principals destacava el paviment continu en tons vermellosos on s'hi trobava incrustada una rosa dels vents en metall. Completaven el conjunt dues grans pintures de Josep Maria Sert amb la temàtica de l'últim abencerratge de les quals la Real Fàbrica de Tapices en conserva el seu homònim en teixit. S'hi exposava també una magnífica col·lecció de maquetisme naval, amb exemplars de gran valor que actualment formen part de la col·lecció privada Ybarra-Muñoz.

Un d'aquests vaixells, donat l'any 1980 pel net de Raül Roviralta i Astoul a l'Obreria, es pot contemplar a l'ermita de Santa Cristina.

La premsa dels anys trenta no va poder obviar aquell desplegament artístic. La casa en la seva màxima esplendor, va ser la protagonista de nombrosos articles. La seva singularitat, tant pel seu emplaçament, com per l'estètica moderna adaptada a les corrents noucentistes del moment va suscitar tota mena d'elogis. En són exemples entre d'altres els publicats el 1934 a *La revista d'Ací d'Allà* i *Las Cuatro Estaciones* o *El butlletí del col·legi d'arquitectes de Catalunya*, tots ells amb amplis reportatges fotogràfics de la finca.

Les imatges parlen per si soles: vaixells, ceràmica catalana, tapisos, pintures, iveris i un gran recull de porcellana d'Stafford exposada en vitrines amb lleixes de vidre i mirall que no passava desapercbut. Una col·lecció que bé mereix ser objecte d'un estudi aprofundit pels amants de l'art per la seva varietat i riquesa i per ser, el retrat d'un moment concret en el que es van conjugar l'esperit mediterrani del noucentisme i la modernitat. ■

¹ L'afirmació de considerar la implicació de Nicolau Rubió Tudurí exclusivament en la primera etapa dels jardins, moment que coincideix amb la data de la compra dels terrenys el 1917 per part del marquès de Roviralta i acaba als voltants de 1926, va estar defensada per Joan Bassegoda i Nonell al seu «Els jardins de Santa Clotilde a Lloret de Mar». *Butlletí de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi*, 2001, Vol. 15, p. 259-74. Alhora es recull en les memòries del mateix marquès de Roviralta i en diversos testimonis i entrevistes a la premsa local per part de la seva segona esposa Odila Arens.

² *La Veu de Catalunya*, dijous 28 de setembre de 1935. Pàg 8.

³ *Una festa popular a "Santa Clotilde" de Lloret de Mar La humanitat. Núm 573 Any III Barcelona. Dimecres 13 de setembre de 1933. Pag 2*

«Es barregen, en perfecta harmonia el gust més exquisit dins del màxim confort i les exigències de les construccions modernes; la part artística. és d'un alt valor i s'hi veu la mà d'en Carles. S'hi admira una molt valuosa col·lecció de porcellanes angleses; magnífiques pintures d'escola italiana i, sobretot dues bellíssimes teles del nostre Josep M. Sert i un delicat fresc de Pruna. Però, evidentment les aficions del col·leccionista propietari tendeixen a les coses de mar, i així podem veure un veritable museu de caravel·les, fragates i embarcacions de tota mena, sigui en corall o en vori, com també una extraordinària col·lecció de majòliques amb motius nàutics que constitueixen un veritable mèrit de col·leccionista del mes refinat gust»³

Lloret de Mar participa en la IV Assemblea General de la Ruta dels Jardins Històrics Europeus a Hannover

S'han integrat a la xarxa 12 jardins nous, Històrics de primer nivell de la Xunta de Galicia, Polònia i Hongria

Jaume Dulsat, alcalde

L'alcalde de Lloret Jaume Dulsat, i el regidor de Patrimoni Cultural, Xavier Flores, s'han desplaçat fins a Hannover (Alemanya) per a participar en el IV Fòrum de Jardins Històrics, organitzat per la Ruta dels Jardins Històrics Europeus que està liderada per Lloret de Mar.

El Fòrum va tractar del **"Rol dels Jardins Històrics en la formació de la identitat europea"**, i ha tingut lloc del 3 al 5 de setembre. L'alcalde de Lloret, que és també el president de la Ruta Europea de Jardins Històrics, va fer l'acte inaugural acompanyant de l'alcalde de Hannover, Belit Onay i va donar pas a les diferents sessions de ponències i networking entre els diferents membres. Un dels temes

destacats va ser la conservació dels jardins històrics i l'afectació que pot tenir el canvi climàtic pels Jardins Històrics.

Durant l'assemblea també va tenir lloc la presentació de la memòria del 2020 i el pla d'accions del 2021 així com l'acte de benvinguda als nous membres que en total són 9 jardins que formen la Ruta de les Camèlies a Galicia, els jardins de Nieborów Palace's Garden i Arkadia Park del Museu Nacional de Varsovià i els Jardins del Palau Estherházy a Hongria.

La Ruta Europea de Jardins Històrics actualment està formada per 37 jardins històrics de 8 països. ■

Lloret de Mar tindrà un camp de futbol de gespa artificial amb el projecte "Cruyff Court"

Ana García-Castany, regidora

L'alcalde de Lloret, Jaume Dulsat i com a directora general de la fundació privada Johan Cruyff, Pati Roura, han signat un conveni de col·laboració per la construcció d'un "Cruyff Court", un camp de gespa artificial que té per objectiu la promoció de l'esport per part de nens i joves amb qualsevol capacitat diferent o risc d'exclusió social. Pati Roura explica que **"Es tracta d'un projecte que inclou la construcció de camp de futbol i també de tot un programa formatiu mitjançant activitats d'oci, exercici físic i esportiu que fomenten el benestar físic i emocional dels joves"**.

Aquest nou camp de gespa artificial que es trobarà ubicat a l'Avinguda de Vidreres, al costat de la Plaça CEIP PERE TORREN, i com explica la regidora d'Esports, Ana Garcia-Castany **"l'Ajuntament ha decidit remodelar també la resta de l'espai existent amb la construcció d'un camp de criquet i elements de work out"**.

La fundació privada Johan Cruyff assumirà la redacció, zonificació, demolició i obra nova de la instal·lació amb un import màxim de 318.314€ i un termini d'execució de 9 mesos. El conveni també detalla que la fundació organitzarà anualment un campionat de futbol per a escoles i/o barris "campionat de Cruyff Courts 6vs6" i el desenvolupament del projecte formatiu "Cruyff Foundation Community Program" formant a monitors locals per la dinamització del camp.

L'alcalde explica que **"l'esport ja és un eix vertebrador en la nostra estratègia municipal i aquest projecte del "Cruyff Court" reforçarà encara més aquesta vessant social que ens dona l'esport com a element de cohesió ciutadana."** ■

ART A CEL OBERT

AVA GARDNER - PANDORA

1998
Bronze
Ció Abellí
Tossa de Mar

L'escultura d'Ava Gardner, de l'artista gironina Ció Abellí, és l'homenatge que la vila de Tossa de Mar va retre a l'actriu i a la pel·lícula que va rodar a la població l'abril del 1950, *Pandora i l'holandès errant*, que va suposar una gran difusió del municipi a nivell internacional. Realitzada en bronze i amb un 170 cm d'alçada està emplaçada en un mirador de la idíl·lica Vila vella. Abellí l'ha volgut evocar dempeus, amb un vestit llarg i mirant l'horitzó, amb un aspecte de femme fatale com la Pandora del film. La seva inauguració va tenir lloc el 8 d'agost de 1998. Tal i com assenyala el cinèfil Guillem Terribas en el número anterior del Celobert «*Amb ella van arribar els pel·liculeros*». I és que són milers els turistes i visitants que s'hi retraten amb una escultura que potser ha gaudit de més fama entre les masses que no pas el film considerat actualment de culte.

Ciò Abellí (Girona, 1963) ha realitzat exposicions individuals a Catalunya, Andorra i França, mostrant les seves escultures en bronze de temàtica figurativa i els seus dibuixos en tècnica mixta. Durant tot aquest temps ha compaginat la creació d'obra pròpia amb la pública i d'encàrrec i ha participat en exposicions col·lectives. Actualment imparteix també classes d'art a escoles Municipals d'Art de Llagostera i Cassà de la Selva. Una altra de les seves obres destacades a Tossa és *Sa Peixatera*, 2018. ■

LXV Premi Internacional Tossa de Mar de Pintura Ràpida

Enguany la participació ha estat de 153 persones: 84 adults i 69 nens

El Jurat ha estat format per: Mario Zucchitello, historiador, David Moré, Arxiver Municipal, Dennis Holligsworth arquitecte i artista i Alexandra Planas, gerent de Bonart i Presidenta del Jurat.

Les obres premiades en el **LXV Premi Internacional Tossa de Mar de Pintura Ràpida** són:

CATEGORIA INFANTIL

Premi Infantil Categoria 4-6 anys	SIRA CORTADELLAS BRET
Premi Infantil Categoria 7-9 anys	QUERALT SALVADOR
Premi Infantil Categoria 10-12 anys	FRIDA CORTADELLAS BRET

CATEGORIA JUVENIL

Premi Juvenil Categoria 13-15 anys	ARIADNA MARGINEDAS MASRAMON
Premi Juvenil Categoria 16-18 anys	JOANA LLACH GIRBAU

CATEGORIA ADULTS

Premi Altres Procediments Aj. de Tossa	CHÚS DÍAZ BACCHETTA
Premi Aquarel·la Aj. de Tossa	M. JOSÉ ESCUDER
Premi Aquarel·la Diputació De Girona	JOAN CARRIÓ GRAU
Premi Olis/Acrílics Aj. de Tossa	NARCÍS SALA GASCONS
Premi Olis/Acrílics Dip. Girona Ment. Tossa	JUANJO VALEROS MENA
Premi Entorn-Sant Grau Aj. de Tossa	ANTONIO MARISCAL LUQUE
Premi Excma. Diputació de Girona	JOSEP FERNÁNDEZ GELMÀ
Premi Especial Aj. de Tossa	JOSEP PLAJA LÓPEZ

Premi Infantil
Categoria 7-9 anys
QUERALT SALVADOR

Premi Infantil Categoria 13-15 anys
ARIADNA MARGINEDAS MASRAMON

Premi Entorn-Sant
Grau Aj. de Tossa
ANTONIO MARIS-
CAL LUQUE

Premi Especial Aj. de Tossa
JOSEP PLAJA LÓPEZ

Ramon Gascons, batlle de Tossa

L'Ajuntament de Tossa ha aprovat una modificació de crèdit del Pressupost 2021 per, si calgués, subvencionar també enguany empreses, professionals i famílies per a pal·liar els efectes de la pandèmia de la Covid-19.

Cal recordar que ja l'any passat es van portar a terme un seguit de mesures econòmiques per fer front a la crisi originada per la pandèmia.

Tanmateix, enguany, l'equip de govern, amb la modificació que ha aprovat, destinaria 210.000 euros més per a empreses, professionals i autònoms i 141.000 per a famílies. Aquests diners sortirien del romanent positiu de tresoreria.

El batlle Ramon Gascons explica que “els efectes de la pandèmia sobre les economies familiars i empresarials de la nostra població han estat molt importants i amb un impacte sense precedents” i afegeix que “correspon a les administracions públiques, i a l'ajuntament el primer, donar resposta i instrumentar mesures per pal·liar-ne els efectes en l'actual conjuntura econòmica, com ja es va fer l'any passat. ■

El millor bar de copes quan començàvem a sortir de nit els de la meva generació a Girona es deia Isaac el Cec. Però el van tancar el 1987 i fruit d'operacions públiques felices ara no és una ruïna, sinó el Museu dels Jueus. Gràcies a bones mans s'ha convertit en una meta de peregrinació de tothom que tingui un mínim interès pel judaisme. Es fa difícil, pels gironins, escriure sobre la nostra ciutat sense caure en exageracions que són titllades de supremacistes i cofoies, però seria mancar a la veritat negar la bellesa i la força del Call Jueu de Girona, i en especial d'aquest indret. Era, i és, preciós. És en aquest pati on per primer cop vaig notar la severitat de normes jueves, quan

Miriam Diez

periodista especialitzada
en religió i teòloga

1. El Call. Carrer de Sant Llorenç
2. Pati del Centre Bonastruc
ça Porta (Isaac el Cec)

vaig entrevistar al Gran Rabí de Jerusalem i no em va donar la mà quan ens vam saludar, perquè no em podia tocar. La traductora molt amablement em va fer saber que el rabí no em donava la mà perquè no sabia si era una dona casada o no, i em va colpir aquell gest. Em va explicar que segons el Levític, i sempre seguint una interpretació ortodoxa dels fets, es veia en aquest gest -donar la mà a una desconeguda- un precursor sensual previ a un possible acte sexual. Em va fer pensar, en plena joventut, com aquell home que destil·lava molta autoritat no podia atansar la mà en un gest que ens hauria semblat de simple cordialitat i educació. I d'allí va néixer el meu interès pel valor del tacte a les religions, un tema complex que sempre més m'ha cridat l'atenció.

Ara, aquell meravellós pati forma part d'un museu en què els organitzadors puntualitzen que el que s'hi exhibeix no és una gran col·lecció de peces sobre judaisme, sinó més aviat una exhibició d'objectes que relaten la vida a la Girona medieval des del punt de vista d'una comunitat que no es pot separar de la vida de la ciutat. S'hi pot veure, per exemple, un contracte matrimonial de 1377 o fragments de llibres de medicina del segle XIV.

El Museu no només t'acosta a la vida de la comunitat jueva sinó que t'informa sobre l'ús de la llengua. A l'Edat Mitjana, a Girona es parlava català i per tant també la comunitat jueva la feia servir. Aprenien l'hebreu per a la pregària i les comunicacions escrites, ja fossin litúrgiques o oficials. Escrivien en aljamiat -caràcters hebreus i paraules catalanes-. Al web de l'Arxiu Històric de Girona es poden observar alguns d'aquests documents, encara.

El nom del mític bar ara espai de visita és Isaac el Cec, que va ser un metge, rabí i escriptor nascut a Posquières, a França, el 1160. El seu nom era Sagi Nagor, i va ser un dels difusors de la Càbala a Girona. Tot i que Girona ha passat a la història gràcies a l'intel·lectual Mossé Ben Nahman, que va néixer a Girona i va morir a Terra Santa, a Isaac el Cec no el podem oblidar. Ell també va aconseguir que la ciutat fos coneguda amb el nom de Ciutat Mare d'Israel. Les biblioteques de Girona han organitzat aquest estiu un club de lectura per acostar aquesta figura, la del metge cec Isaac, i la seva filla Raquel, als ciutadans.

Des de fa un any, existeix l'Associació Amics dels Calls de Catalunya, que no viuen de nostàlgies sinó de pragmatisme, i defensen que el judaisme també vertebrava la nostra societat: "Tenim molt més del que coneixem, produïm vins caixer catalans, olis i fins i tot xocolata, tenim empresaris emprenedors, artistes, comunitats de diferents tendències... i tot, sovint ens passa desapercebut". Sí, el llegat del judaisme encara passa desapercebut perquè el relat de la nostra història cau en la temptació de renegar del passat que no interessa mostrar. El judaisme és part inextricable de Catalunya, i no només pels Isaacs els Cecs, sinó pels jueus d'ara, que hi viuen, hi treballen, i hi moren. No reconèixer-ho és no saber qui som. ■

Jaume Planas i Perxachs
escriptor

La recent mort d'en Francesc Burrull, (Barcelona, 18 d'octubre de 1934-Sant Pere de Ribas 28 d'agost de 2021) **reconegut arranador, pianista i "arquitecte de la Nova cançó"** m'ha fet pensar en el decés el passat juny d'un altre homenot, en **Xavier Folch. "Era una estructura d'estat"**. Així l'ha definit l'escriptor Josep Maria Fonalleras quan els mitjans li han preguntat sobre el seu antic editor traspassat als 83 anys. L'al·lusió de l'autor gironí, molt encertada, m'ha fet pensar en la història dissortada del nostre petit país des que en Martí l'humà va morir sense descendència i la corona catalano-aragonesa va unir el seu destí de manera tràgica -amb una votació democràtica!- amb els Trastàmara de la meseta. Sense l'existència miraculosa d'un seguit de personalitats cabdals que han realitzat empreses heroiques i fonamentals per mantenir encesa la flama de l'ànima d'aquesta terra, Catalunya no hauria perviscut i hauria acabat diluint-se, sent assimilada pel regne de Castella. El fet diferencial s'ha mantingut gràcies a la força de la llengua i la voluntat de ser i a l'acció d'aquests **homenots i donasses** tossuts, imaginatius i pencaires.

«Aquest intel·lectual compromès va ser sempre un home silenciós, que sabia escoltar, que reflexionava, intervenia quan pertocava, mesurat, però des de les bambolines del seu cervell, ideava, maquinava i es convertia en un home d'acció»

En Xavier Folch, (Burgos, 6 de febrer de 1938 - Barcelona, 24 de juny de 2021) no va ser tan sols l'ànima màter de l'editorial Empúries que va acabar integrada més tard a Edicions 62. A la seva editorial hem vist créixer un munt d'escriptors que van començar a publicar a finals dels vuitanta sota la seva tutela com el mateix Fonalleras, en Jordi Puntí, en Vicenç Pagès Jordà i un bon grapat de poetes essencials com el gran Vinyoli, en Comadira o en Casasses i d'altres de populars com en Martí i Pol. El currículum d'aquest "monstre" va més enllà de mostrar-se orgullós d'haver engrescat al malaguanyat Joan Solà perquè redactés la Gramàtica del català contemporani, obra de la que es sentia més ofenós d'haver editat avançant-se a l'IEC. Lluny de l'àmbit literari en Xavier Folch va ser un referent de la lluita antifranquista. Va participar a la Caputxinada i en la gestació de l'Assemblea de Catalunya. Va ser diputat pel PSUC al parlament (80-84) i va ser president de la comissió de Cultura i ponent de la llei de normalització lingüística. Dirigió l'institut Ramon Llull (2004-2006), un període productiu en el que s'aconsegueix que la literatura catalana sigui convidada d'honor a la fira del llibre de Frankfurt del 2007,

un aparador per donar a conèixer una literatura minoritària d'un territori sense el recolzament d'un estat. Els progress d'aquí, nacionalistes espanyols que no ho volen reconèixer, van fondejar el crit al cel i van engegar la controvèrsia: volien incloure catalans que escriuen en la llengua de Nebrija i que per tant són autors espanyols, amb un Instituto Cervantes que paguem entre tots que els promoció. L'èxit de Frankfurt va traduir-se en difondre autors nostrats que van passar a ser traduïts a altres llengües (Nota de l'articulista: en una fira del llibre es van a comprar i vendre drets d'autors, no es comercialitza literatura bona o dolenta només, representa un percentatge molt baix del total, sinó que es mercadeja amb tot tipus de llibres: jardineria, bricolatge etc).

Tanquem la glossa d'aquest homenot amb unes paraules del mateix Fonalleras amb qui obríem el text d'homenatge: "En Xavier Folch representava la Catalunya d'esquerres oberta". En els darrers anys, aquest tòtem, una pèrdua similar a la d'en Jaume Vallcorba (Quaderns Crema) en el món editorial, va fer un gir i va apostar per la independència de Catalunya.

FRANCESC BURRULL, més que un músic

Francesc Burrull, (Barcelona, 18 d'octubre de 1934 - Sant Pere de Ribas 28 d'agost de 2021)

Burrull cursà els estudis musicals al Conservatori del Liceu de Barcelona i a poc a poc derivà cap al jazz en coincidència amb Tete Montoliu, en els primers enregistraments del qual tocà el vibràfon.

Al llarg de la seva carrera va crear els conjunts *Latin Combo* i *Latin Quartet*, i va formar part d'altres grups, com *Catalonia Concerts Jazz*, l'*Orquestra Montoliu*, *Nits de Jazz Quintet*, *Swing X5* i la *Big Band* del Sindicat de Músics, creada a Barcelona al voltant de 1980 i d'existència efímera. Va tocar amb músics de prestigi internacional com Chet Baker i Sidney Bechet, i més recentment amb Paquito D'Rivera i Jean-Luc Ponty, els establerts a Barcelona Errol Woiski i Peer Wyboris i amb el músic de la seva generació Josep Farreras.

Durant molts anys va actuar amb el seu propi grup i va estar dedicat a la labor d'arranjador i músic d'acompanyament de nombrosos cantants, tant en les gravacions com en actuacions en directe. **Quan es fundaren els Setze Jutges es vinculà al món de la Nova Cançó.** Va ser director musical de la cantant Laura Simó, va col·laborar amb Lluís Llach, Joan Manuel Serrat, Guillermina Motta, Núria Feliu, *La Trinca* i altres, i va gravar amb el cantautor Pere Tàpias els àlbums *Passeig del Carme* i *400 pendons*.

L'any 1992 obtingué el Premi Nacional de Música de la Generalitat de Catalunya per les seves interpretacions de jazz.

El 2010 s'edita un segon disc en homenatge a Serrat, també conjuntament amb Laura Simó: *Temps de pluja*

(*Temps Record*). El mateix any 2010 es publica *Les 26 cançons infantils* (Edicions La Campana, 2010), llibre de partitures i textos escrits juntament amb Josep Maria Espinàs i pròleg de Lluís Llach. Inclou CD amb les 26 cançons infantils editades en quatre discos del 1967 al 1970.

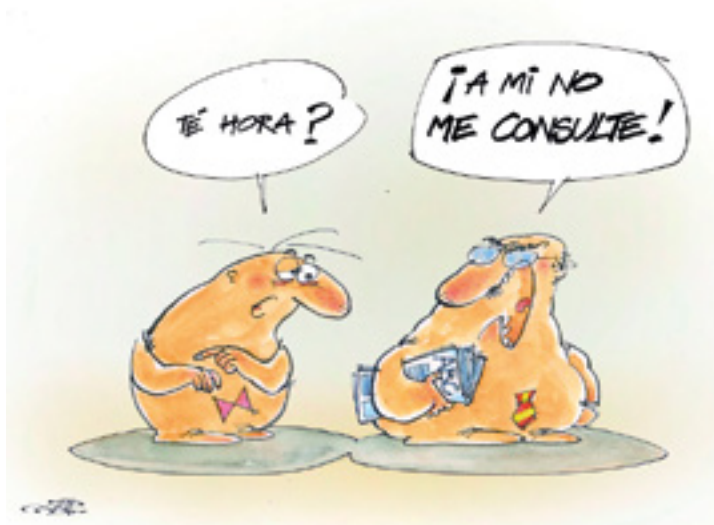
El 2012 col·labora amb el cantautor Joan Isaac enregistrant dues cançons en el seu disc *Piano, piano...* i acompanyant-lo en directe en la seva presentació. El 2013 el músic, resident a Vilanova i la Geltrú, declara que si hagués de quedar-se amb tres discos de tota la seva trajectòria artística serien el dedicat al poeta Miguel Hernández del 1972 amb Joan Manuel Serrat, *Diàlogos* del 1975 amb Joan Baptista Humet i el clàssic *Manuel de Falla* avui del 1976, amb Albert Moraleda al baix, Miquel Àngel Lizandra a la bateria i la col·laboració especial de Leonora Milà al piano. Aquest últim disc fou retirat de les botigues al cap de poc per problemes de drets d'autor amb els hereus del músic Manuel de Falla.

El Govern de la Generalitat de Catalunya li va concedir la **Creu de Sant Jordi** l'11 d'abril de 2017. ■

«L'any 1992 obtingué el Premi Nacional de Música de la Generalitat de Catalunya per les seves interpretacions de jazz»

Fèlix Rabassa i Martí
Historiador

"Començo aquest article recomanant *Rebellion*, una sèrie irlandesa de Netflix que TV3 hauria d'emetre en horari de màxima audiència, evidentment doblada al català. Bé, això si TV3 volgués exercir de televisió nacional catalana"

Antoni Poch

Antoni Rovira i Virgili deia: «De Catalunya forta només n'hi pot haver una: la Catalunya catalana, la Catalunya nacional»

Començo aquest article recomanant *Rebellion*, una sèrie irlandesa de Netflix que TV3 hauria d'emetre en horari de màxima audiència, evidentment doblada al català. Bé, això si TV3 volgués exercir de televisió nacional catalana. Però això ja són figures d'un altre paner. La sèrie tracta de l'Alçament de Pasqua de l'any 1916, la rebel·lió armada dels nacionalistes irlandesos contra el domini que l'Imperi Britànic exercia a l'antiga Hibernia. El cas és que en la sèrie es fa esment en diverses ocasions del caràcter culturalista i basat en la identitat cèltica-irlandesa dels nacionalistes que van organitzar l'Alçament. Un dels personatges femenins de la sèrie, que en la ficció és una de les deixebles de Pádraig Anraí Mac Piarais –en anglès, Patrick Henry Pearse–, expressa el desig de molts independentistes irlandesos d'aconseguir una Irlanda gaèlica, o bé una **Irlanda irlandesa**.

Pádraig Anraí Mac Piarais (1879-1916) fou un dels màxims dirigents de l'Alçament de Pasqua i un gran dinamitzador de la llengua i de la cultura gaèliques d'Irlanda. En una vila a la vora de Dublín creà una escola on s'ensenyava la llengua gaèlica –també anomenada irlandès– als infants. Mac Piarais estava convençut que l'ànima de la nació irlandesa era la seva llengua, el gaèlic, així com la seva cultura pròpia. Pel que fa la cultura autòctona, aquells anys el nacionalisme irlandès va promoure la recuperació de tot de costums i tradicions que s'havien anat perdent, així com d'esports tradicionals irlandesos, que van reviure gràcies al fervor culturalista dels nacionalistes.

Tanmateix, feia ben bé una centúria, d'ençà de començaments del segle XIX, que el gaèlic havia entrat en un procés de decadència agreujat per la Gran Fam de 1845 a 1849. La llengua irlandesa es començava a perdre arreu de l'illa, sobretot a les ciutats i a principis del segle XX ja només la parlava un 25% de la població, sobretot en zones rurals. Mac Piarais afirmava que per aconseguir l'ideal de la Irlanda irlandesa calia desempallegar-se de la influència –lingüística i cultural– anglesa. I es lliurà a aquesta tasca de recuperació de la llengua i de la cultura autòctones, a més de combatre amb les armes per la independència política d'Irlanda. Després del fracàs militar de l'Alçament de Pasqua ell i molts dels líders de la revolta van ser afusellats pels britànics.

Veiem com el nacionalisme –l'independentisme– irlandès tenia com a principal raó de ser la lluita per la recuperació i la dignificació de la llengua i la cultura pròpies i tenia com a lema **Irlanda irlandesa**. Aquesta Irlanda irlandesa es contraposava a la Irlanda aculturada i anglicitzada d'aquells anys.

A finals del segle XIX i sobretot a les primeres dècades del segle XX Catalunya vivia un procés històric semblant a l'irlandès, tot i les moltes diferències que hi havia entre tots dos països. Catalunya i Irlanda havien covat un nacionalisme autòcton que maldava per anar separant cadascuna de les dues nacions sense estat de la metròpoli que les ocupava i tots dos nacionalismes tenien unes arrels, uns fonaments basats principalment en la defensa de la llengua

«Un independentisme que no reivindica la llengua, la cultura i la nació catalanes [...] és un independentisme sense ànima»

i de la cultura autòctones. La cerca de la independència política i econòmica també era un motiu de pes per a tots dos moviments, però allò que arrossegava el poble vers el nacionalisme eren arguments d'arrel lingüística, cultural, històrica, a diferència de l'independentisme català *mains-tream* d'avui dia, basat en lemes buits i despersonalitzats com "fer República" o "nou país". Eren arguments basats en el sentiment de ser pobles diferenciats.

El nacionalisme català també es va servir d'un eslògan calcat al de **Irlanda irlandesa** –tot i que el català potser no va fer tanta fortuna com l'irlandès–: el de **Catalunya catalana**. Quan hom afirmava que volia una Catalunya catalana volia dir que la Catalunya desitjada era una Catalunya on la llengua de l'ocupant estranger, la castellana, no fos imposada com fins aleshores, una Catalunya on el català tornés a ocupar el lloc que li pertocava com a llengua pròpia del país. El nacionalisme català defensava que Catalunya s'havia de descastellanitzar i recatalanitzar. Entitats culturalistes catalanes com l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, Palestra o la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya feien campanyes arreu del país per catalanitzar els diversos àmbits de la societat que havien estat castellanitzats pel poder espanyol. Associacions catalanistes obreres també volien aquesta Catalunya catalana. La *Revista de l'Ateneu Obrer del Districte II* de Barcelona, l'octubre de 1913, en referència al dramaturg català Josep Burgas, autor d'obres de teatre en català de temàtica nacionalista, deia que era un home que "amb el seu constant treball labora l'assoliment d'aquella Catalunya esplèndida, d'aquella **Catalunya... Catalana**, que's com nosaltres la volem" (Joan-Carles Ferrer i Pont, *Nosaltres sols: la revolta irlandesa a Catalunya*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2007). **Catalunya catalana** era l'eslògan que reivindicava la recatalanització cultural de Catalunya.

Anys més tard, en plena guerra de 1936-1939, Antoni Rovira i Virgili, en el seu article "La força de Catalunya", publicat el 31 d'agost de 1937 a *La Humanitat* deia que "Catalunya, per a ésser forta, ha d'ésser nacionalment catalana. Els catalans desnacionalitzats no són forts per al bé llur ni per al bé de ningú. Tot allò que estimuli el sentiment patriòtic dels catalans [...] augmenta el coratge, l'entusiasme

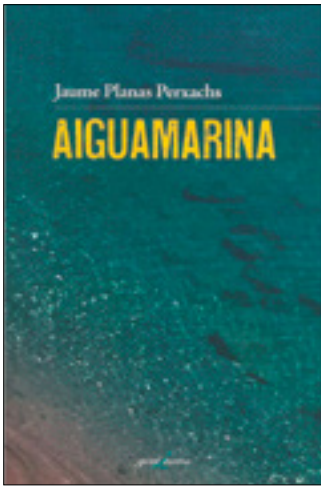
i el rendiment del nostre poble". I més endavant afegia: "De Catalunya forta només n'hi pot haver una: la **Catalunya catalana**, la Catalunya nacional, la Catalunya que no abdica ni es disfressa, que no s'humilia ni es deixa humiliar".

Més endavant encara, a les acaballes del franquisme, l'any 1974, Manuel de Pedrolo, en el seu llibre *Si em pregunten responc*, tot referint-se als mestres, deia que "són responsables de la formació dels nostres infants i de llur ensenyança depèn en bona part que demà es pugui continuar parlant d'una **Catalunya catalana**" (pàg. 123).

Avui, en aquesta Catalunya de l'extrema correcció política, de la pell fina i de la política de vol gallinaci, reivindicar una **Catalunya catalana**, una Catalunya com la que volien vells lluitadors catalanistes de principis del segle XX i nacionalistes anti-franquistes com Antoni Rovira i Virgili i Manuel de Pedrolo, gens sospitosos de ser feixistes o racistes, és a dir, una Catalunya on la llengua i la cultura catalanes siguin predominants, per segons qui és una mostra de xenofòbia o fins i tot de racisme. La Catalunya processista, la del lliure a la mà, la de l'eixamplament de base a canvi de renúncies, sembla que es senti incòmoda quan apareixen independentistes que defensen sense complexos la llengua i la cultura catalanes o la oficialitat única de la llengua catalana en una futura Catalunya independent. Per a aquesta Catalunya de no voler ofendre ningú defensar allò que defensaven els nacionalistes catalans del passat segle XX, la catalanització de Catalunya, es veu que deu ser xenofòbia.

Un independentisme que no reivindica la llengua, la cultura i la nació catalanes, que no vol prendre mesures legislatives i executives a favor del català, que no vol reivindicar la oficialitat única del català com a sola manera d'evitar la desaparició de la nostra llengua, un independentisme que no malda per recatalanitzar Catalunya, un independentisme que renega del nacionalisme català, és un independentisme sense ànima, un independentisme amb els peus de fang, destinat a fracassar i destinat a contribuir a l'extinció de la nostra llengua. És aquest l'independentisme que volem? ■

per Germán Bartolomé
— editor d'El Punt Volat,
serveis editorials—

Gent i terra
160 pàgines
PVP 15€

Aiguamarina

Jaume Planas Perxachs

El terme *flâneur* és una expressió francesa que vol dir «passejant», algú que vaga pels carrers, sense rumb i observant el que l'envolta. El poeta simbolista francès Charles Baudelaire va concretar aquesta expressió a *El pintor de la vida moderna*, on afirmava que «per al *flâneur* perfecte, per a l'observador apassionat, és un goig immens buscar el domicili en la massa, movedissa, fugissera i infinita. Ser fora de casa i sentir-se a casa a tot arreu; veure el món, ser al centre del món, i continuar amagat del món, són alguns dels plaers menors d'aquests esperits» (*El pintor de la vida moderna*, C. Baudelaire, trad. David Cuscó, Editorial Flâneur).

Aiguamarina, la primera novel·la publicada del blanenc Jaume Planas Perxachs, té com a protagonista l'Eloi, un pare de família de mitjana edat a qui se li ha mort el germà i que torna al poble natal per enterrar-lo. L'Eloi, en aquesta obra, es convertirà en el nostre *flâneur* particular.

La novel·la comença quan l'Eloi, juntament amb els seus dos fills, torna al seu poble natal: el Port de la Selva. El protagonista va passant pels carrers del poble, acompanyat dels fills, i a cada passa que fa un nou record li ve a la memòria: els hereus i les pubilles de cada casa, les batalles entre carrers per veure quin era millor que l'altre, les historietes que giraven al voltant del bar Can Baldiri, els partits inacabables de futbol a la platja entre seguidors del Barça i l'Espanyol, les posteriors guerres d'algues...

El nostre *flâneur* segueix caminant i, a mesura que avança, es troba amb llocs o persones que li aniran evocant fets, moments d'infantesa i joventut... O tafaneries. La veritat és que de safareig n'hi un munt, a Ai-

guamarina: les aventures extramatrimonials de l'Encarnita amb en Rafel, la mala baba que gastava en Cinto de jove i com en Mingu va patir-ne les conseqüències, la baralla entre en Vador i un os... Aquesta successió de «batalletes» que va explicant als seus fills —i, al mateix temps, a nosaltres— ens recorden a les que la Francisqueta d'*El carrer Estret*, de Josep Pla, li explicava al veterinari de ciutat que havia arribat al poble de Torrelles i no sabia ben res de la seva gent. A través de les vivències de la gent que hi viu, doncs, coneixes més un lloc i te'l fas més teu. I això és el que intenta fer l'Eloi amb els seus fills, fer-los conèixer el poble que l'ha vist néixer i créixer. Val a dir que el Port de la Selva li és molt familiar a l'autor, ja que hi té arrels paternes, cosa que ha estat clau a l'hora de construir un món literari versemblant, ple d'anècdotes, detalls i successos que el pare li ha explicat, i que en Jaume ha sabut aprofitar i convertir en literatura amb molt d'encert.

Deixant de banda les històries que se'ns van descobrint mentre els personatges es passegen pels carrers del poble, cal recordar que el motiu principal del viatge del protagonista i els seus fills és la mort del germà de l'Eloi, en Pere. Quan arriben a can Costa, la casa dels pares, hi vetllen el mort, juntament amb els pares, la viuda i el fill d'en Pere, fins que arriba el moment de traslladar el fèretre a l'església. Després de la cerimònia, el millor amic d'infantesa de l'Eloi, en Martí, se li acosta per donar-li el condol. I és en aquest precís instant en què l'Eloi defalleix i tot se li ensorra: li confessa al seu amic que acaba de separar-se de la Carme, la seva dona, i, veient la no reacció d'en Martí, s'adona que tot s'ha acabat i que res no és com abans: «S'ha

acabat. No queda res. Només aquesta buidor interior que em devora». En un primer moment, podem pensar que és per la mort del germà, el buit que deixa i l'enyorança conseqüent. Però la mort d'en Pere és el detonant, ja que el que s'ha desmuntat és la vida del protagonista, amb la separació de la Carme i la crua realitat en veure que el seu amic de tota la vida, que el coneix —o que creia que el coneixia— no actua com ell espera, no reacciona, és com si ja no fos el mateix. El propi Eloi es pregunta: «Només som dos desconeguts que compartim un passat llunyà comú?». Aquesta és una d'aquelles preguntes que es responen soles.

L'Eloi és una home en fallida, en caiguda lliure. La seva vida matrimonial està en runes i el seu paradís personal, el refugi dels seus records, s'ha enfonsat davant seu en menys de vint-i-quatre hores. Sí, encara que no ho sembli, tot succeeix en un dia (és un temps narratiu molt utilitzat i que dona molt de joc; ens recorda a l'utilitzat per Manuel de Pedrolo a *Des d'uns ulls de dona*). Pel que fa a l'estructura narrativa i centrant-nos un moment en qüestions més formals, s'ha de dir que la novel·la té el monòleg interior com a pal de paller: l'autor prescindeix dels diàlegs i de les descripcions banals i, si en un moment donat n'utilitza, ho fa només per introduir alguna reflexió del seu protagonista. Tampoc no hem de passar per alt que en Jaume Planas és un amant del conte i és on millor es desenvolupa. Per aquest motiu, no ens sorprèn que utilitzi aquest recurs literari (el monòleg interior), juntament amb el caminant que observa i actua com a fotògraf captant un instant de la vida d'algú on vessar-hi una història potent. Fixant-nos-hi una mica més, podem apreciar que *Aiguamarina* es pot dis-

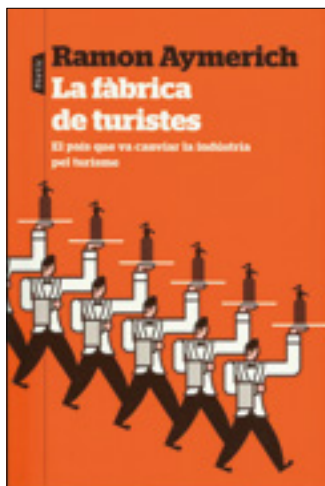
seccionar per capítols, que es poden extreure i funcionar igualment com a relats independents. Per tant, se li ha de reconèixer a l'autor el mèrit d'haver estat capaç de posar la seva virtut com a contista al servei de la novel·la sense que res grinyoli gens ni mica.

Retornant a l'obra, quan fa just un dia que l'Eloi i els fills han arribat al Port de la Selva i amb en Pere ja enterrat, el protagonista fuig del poble i de l'ombra amarga dels seus records. Tal com diu ell mateix: «Això ja no és el meu poble, això ja no és la fotografia bella que se'm planta davant dels ulls sempre que hi torno. [...] En aquest tram de la sortida principal del Port tot són pins i muntanyes orfes de ceps i oliveres. Només en queden quatre: quatre oliveres oblidades, quatre ceps bords... Les unes, estèrils; els altres, poc productius». És llavors quan adverteix que el passat li queda massa lluny, que el present és molt dolorós i el futur extremadament incert. A la pàgina de citacions, l'autor ha escollit dos grans autors de la literatura catalana: Josep Maria de Sagarra i Gabriel Ferrater. De les dues referències, ens quedarem amb els següents versos del poema *Aiguamarina*, de Sagarra, perquè no són gens banals pel que fa a la història de l'Eloi: «Ésser lliure com una ala / I no mudar-me del lloc / platejat d'aquesta cala». Aquests versos són molt significatius per al protagonista de la novel·la perquè simbolitzen una mica el punt de partida i tornada del seu periple: l'Eloi se'n va anar a viure a Blanes amb la certesa —o l'esperança— que quan tornés al seu poble natal, el Port de la Selva, tot seria com abans. I és quan hi torna que s'adona que tot ha canviat, que li és impossible «no mudar-se del lloc platejat d'aquesta cala».

Per anar acabant, tal com hem dit al començament, *Aiguamarina* és la primera novel·la publicada per en Jaume Planas. I també és la primera que va escriure. Encara que no ho sembli, va començar a redactar-la ara farà uns vint anys, quan en Jaume era un jove que, al més estil Bolaño, treballava a l'estiu i invertia la resta de l'any a escriure. Aquesta vida no va durar gaire, però va servir-li per escriure *Aiguamarina*, encara que llavors no portava aquest mateix títol. La novel·la s'ha rebatejat diverses vegades en els últims tres anys, temps que l'autor ha emprat per polir i llimar les asprors d'aquesta òpera prima que ha vist la llum de la mà de Gent i Terra.

Us engresquem a llegir-la i, sobretot, a fer-ho amb calma. Perquè aquesta novel·la s'ha cuinat a foc lent i s'ha de degustar com es mereix. En Jaume és feliç creant històries i esperem que ens en regali moltes més. ■

Editorial Pòrtic
152 pàgines
PVP 15,90 €

Catalunya ja no és un país de fàbriques, sinó de turistes

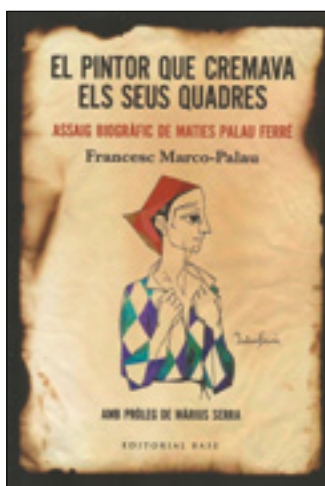
Ramon Aymerich

La fàbrica de turistes revisa la creació del mite de la Costa Brava, el naixement de Port Aventura, l'eclosió de Barcelona com a gran destí turístic internacional...

El dia que Barcelona es va quedar sense turistes se'ns va fer estrany, de tan acostumats com hi estàvem. En els últims seixanta anys, el turisme ha canviat la fesomia del país. Ha urbanitzat la meitat del territori, ha malmès recursos naturals,

ha transformat l'economia i ha creat molts llocs de treball... temporals. Catalunya tenia en la indústria part de la seva identitat i ara és un país que fabrica turistes. Amb la pandèmia, hem descobert el preu d'aquesta aposta, ara plena d'incerteses.

La fàbrica de turistes revisa la creació del mite de la Costa Brava, el naixement de Port Aventura, l'eclosió de Barcelona com a gran destí turístic internacional... i planteja la urgència de trobar un pla B per a la nostra economia. ■

Editorial Base
164 pàgines
PVP 17,50 €

El pintor que cremava els seus quadres

Maties Palau Ferré

Assaig biogràfic de Maties Palau Ferré

Aquesta és una història d'art, passió i sentiments. La història del pintor que cremava els seus quadres

Maties Palau Ferré (Montblanc, 1921-2000) és un dels noms més singulars de l'art català del segle xx. Influid per la Barcelona dels Salons d'Octubre, el cubisme picassà i els anys viscuts a París, Palau Ferré és el pintor dels paisatges primaverals, de les figures femenines d'ulls ametllats i de la mitologia simbòlica.

En tornar de París, als anys seixanta, la seva exitosa trajectòria vital i artística s'estronca pels contractes que signa amb un marxant i que l'obliguen a pintar metres quadrats. L'única solució que troba l'artista és deixar d'exposar per cremar les seves pintures. Al llibre, l'historiador Francesc Marco-Palau repassa la vida del seu oncle avi i es

pregunta si pot haver-hi ètica en un món artístic dominat per les galeries, les subhastes i l'especulació.

Aquesta és una història d'art, passió i sentiments. La història del pintor que cremava els seus quadres.

Francesc Marco-Palau (Tarragona, 1989). Doctor en Història Comparada, Política i Social (UAB) amb el mestratge del professor Joan B. Culla. Llicenciat en Història (URV), màster en Història de Catalunya (UAB) i màster en Formació del professorat (UAB). Columnista de premsa i opinador en diversos mitjans de comunicació, és membre de l'Executiva de la Plataforma per la Llengua, patró de la Fundació Vinçle i patró de la Fundació Congrés de Cultura Catalana. És autor dels següents llibres: Plataforma per la Llengua. 20 anys defensant el català (2014); Promoure la llengua, cohesionar Barcelona. 25 anys del CNL de Barcelona (2014); Josep Rahola. Una veu catalanista. ■

Llibreria Fleca Fenals

LOTERIA DE CATALUNYA

OBERT TOT L'ANY

PREMSA - REVISTES - LIBRES
CÒPIES I IMPRESSIONS des de USB
SERVEI DE CORREU ELECTRÒNIC
ENQUADERNACIONS MATERIAL ESCOLAR
FLECA I PASTISSERIA

C. Pere Codina i Mont, 57 | Fenals - Lloret de Mar
Tel. Fax. 972 36 77 76 | papereria@pfenals.com

SIMÈTRIC
marcs a mida

C. Vall de Venècia, 40
LLORET DE MAR

Tel. 972 37 00 87
simetriclloret@hotmail.com

CLÍNICA DENTAL

Fernando L. Cepeda Valdez
ODONTÒLEG
Col·legiat núm. 1.202

Plaça d'Espanya, 5, 1r
17300 Blanes (Girona)

Hores convingudes:
Tel. 972 336 250

Telèfon urgències
629 854 637
fcpda2010@hotmail.com

GIRONÈS I RODÉS, S.L.
Soc. de J. Gironès, S.A. - Fundada el 1962

Aigua · Gas · Electricitat · Climatització · Calefacció
Plagues solars · Domòtica · Manteniment industrial

Jaume I, 70 - 17300 Blanes - Tel. 972 330 660 - Fax: 972 351 820
info@gironesirodes.com

**FISIOTERÀPIA
I OSTEOPATIA**

Cos Esvelt

CENTRE DE FISIOTERÀPIA
I ESTÈTICA AVANÇADA

 Cos Esvelt Tossa
 cosesvelt.tossa
 972340740

Dilluns 12.30 - 16.30
Dimecres a diumenge 12.30 - 23.30

CUINA OBERTA TOT EL DIA

617 518 388 - arroseriadenals.cat
C/ Antilles 5 - Platja de Fenals - Lloret de Mar

Marca la diferència, anuncia't a celobert!

TEATRE DE BLANES

Costa Brava Sud

TEATRE
COSTA BRAVA
SUD

PROGRAMACIÓ
SETEMBRE
I OCTUBRE
2021

DESDE MI VENTA

A través de los ojos de Pasek & Paul / SuerteEnMiVida
Diumenge 26 de setembre / 19.00 h
12 € / Teatre musical

SOMRIURES

Mag Edgard
Diumenge, 3 d'octubre / 17.30 h
7 € / Rialles - Màgia

LA VUELTA

Flamenco Cotano
Dijous, 9 d'octubre / 16.30 h – 20.30 h
6 € / Escena local

MISTELA, CANDELA, SARSUELA

Epidèmia Teatre
Dissabte, 16 d'octubre / 21.00 h
12 € / Comèdia musical

ELS 3 PORQUETS

Magatzem d'Àrs
Diumenge, 17 d'octubre / 17.30 h
7 € / Rialles - Teatre

LES DUES NITS D'AHIR

Dijous, 21 d'octubre / 20 h
4 € / Cicle de Cinema Gaudi

REMEMBER SHOW

Teatre Mòbil / Marcel Gros
Diumenge, 31 d'octubre / 17.30 h
7 € / Rialles - Pallassos

Venta d'entrades a
www.teatredelacostabravasud.cat

Organitza:

